

03

Maj 2013
Årgang 149

budskabet

FORDYBELSE | ANALYSE | INSPIRATION

Tema | Efterfølgelse

Evangelisk discipelskab
Efterfølger eller sofakristen
Kristen i et materialistisk samfund

INDHOLD

LEDER

- 02 EVANGELISK DISCIPELSKAB
Ole Solgaard

TEMA

- 04 AT VANDRE I SKYGGEN AF JESUS
Espen Ottosen
- 08 EFTERFØLGER ELLER SOFAKRISTEN
Michael Agerbo Mørch
- 11 KRISTEN I ET
MATERIALISTISK SAMFUND
Børge Haahr Andersen
- 14 GLÆDER VED AT VÆRE MISSIONÆR
Annelise Clausen
- 17 KRISTEN PÅ JOBBET
Jeanette Finderup

HORISONT

- 20 DET STRATEGISKE ARBEJDSLIV
- 21 ÅBENT BREV TIL KIRKEN FRA EN
HOMOSEKSUEL KVINDE

FOR TROEN

- 22 PINSETID ER VÆKKELSESTID
Mikkel Vigilius

EFTERTANKEN

- 23 MAVEFORNEMMELSE
Ellen Lodahl Pedersen

ANDRE ARTIKLER

- 26 KRISTEN I (MOD)KULTUREN
Peter E. Nissen
- 30 MISSION I EN FORFALDSTID
Jens Ole Christensen

BØGER

- 34 TROSLÆRE FOR TEENAGERE
- 35 DET KRISTNE FÆLLESSKAB
- 36 HINANDEN

ISSN 0901-4802

www.budskabet.dk

Budskabet udkommer seks gange om året;

Januar, marts, maj, juli, september og november.

Artiklerne i Budskabet afspejler ikke nødvendigvis

redaktionens synspunkter, men redaktionen er

ved deres optagelse ansvarlig for, at holdninger og

synspunkter må kunne rummes inden for det, som LM

står for.

Eftertryk og citering er tilladt med tydelig kildeangivelse.

Layout Amalie Puggaard Poulsen

Tryk Øko-Tryk

Pris Abonnement: 260 kr. Unge under 30 år: 160 kr.

Udgiver og ekspedition

Luthersk Mission

Industrivænget 40, 3400 Hillerød

tlf. 4820 7660

d1m@d1m.dk

www.d1m.dk

Redaktør

Ole Solgaard

Enggårdsvvej 39, Kragelund, 8723 Løsning

tlf. 2327 1253, os@d1m.dk

Redaktionsudvalg

Inge Bøgel Lassen, lærer, Aalborg

Christian Haahr Andersen, leder af Café Kilden, Herning

Per Westh Jensen, stud.teol, København

Lene Malmgaard, gymnasielærer, Aarhus

LEADER

EVANGELISK DISCIPELSKAB

AF OLE SOLGAARD

Det er ikke uden grund, at der i dag tales meget om efterfølgelse og discipelskab. Jesus taler jo selv en del om at komme til ham, tage sit kors op og følge efter ham osv. At være kristen er ikke bare at have en overbevisning; det er at være discipel af Jesus.

Ifølge missionsbefalingen er målet at gøre alle folkeslag til hans *disciple*. Intet mindre; intet mere. Discipelskab og efterfølgelse er ikke forbeholdt "eliten"; dem, der vil tage deres tro mere seriøst. Nej, hvis man er kristen, så er man Jesu discipel.

Eller rettere: efterfølgelse og discipelskab er et aspekt af det at være kristen. Og det aspekt kan både under- og overbetones. Begge dele får konsekvenser. Derfor er det

ikke uden betydning, hvor meget og *hvor*-*dan* vi tænker og taler om discipelskab.

Disciple hører og handler

Jesus afslutter bjergprædikenen med at sammenligne de sande disciple med en klog mand, der bygger sit hus på klippen. Pointen er, at det handler om at *høre* Jesu ord og at *handle* efter dem (Matt 7,24).

Alle kristne er i princippet enige om, at det er vigtigt, at vi som kristne, som disciple, både *hører* og *handler*. Men i praksis kan man fokusere så meget på det ene, at man glemmer det andet.

Hvis man ensidigt overbetoner betydningen af at *høre* Jesu ord, så det nærmest ingen praktiske konsekvenser får, så er handlingsaspektet blevet uforpligtende. Nedtoningen af efterfølgelsen er blevet

hyperevangelisk, og det kan føre til dovenskab og magelighed.

Hvis man derimod er så fokuseret på betydningen af at *handle* efter Jesu ord, så det at *høre* Ordet om syndernes forladelse i praksis er et overstået kapitel, så er "discipelskabet" blevet lovisk. Det fører til en endeløs stræben efter videreudvikling af en radikal livsstil. Og det efterlader "disciple", der er så optaget af deres egne *handlinger*, at det enten vil føre til mismod eller hovmod, eller begge dele samtidig.

I bibelsk belysning er sagen både *evangelisk* og *forpligtende*. Jesus siger f.eks.:

- "Hvis I bliver i mine ord, er I sandelig mine disciple, og I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie" (Joh 8,31).
- "Hvis nogen vil følge efter mig, skal han

Ole Solgaard; At efterfølge Jesus handler ikke bare om at *efterligne* Jesus

fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig" (Luk 9,23).

Ikke bare efterligning

Hvis discipelskabet skal være både evangelisk og forpligtende, er det afgørende, at det indgår i den rette sammenhæng.

At efterfølge Jesus handler nemlig ikke bare om at *efterligne* Jesus – selvom det aspekt også nævnes flere steder i NT. At efterabe Jesu handlinger er ikke i sig selv at være en discipel af ham. Vi skal jo ikke bære *Jesu* kors. Det har han båret som vores stedfortræder. Men vi skal bære det kors – den lidelse og vanære – der følger af at leve livet med ham. Og det er noget andet.

Ofte tænker mange af os nok om discipelskab og helliggørelse: Jesus går ved min side, og så skal jeg forsøge at ligne ham så godt som muligt! Men hemmeligheden er en anden: Jesus er forbundet med mig; vi er vokset sammen, og så skal jeg lade denne nye identitet udfolde sig i praksis.

Vi må dø – for at leve

Hemmeligheden afsløres i Galaterbrevet 2,19-20: "Jeg er ved loven *død* for loven for at *leve* for Gud. Jeg er korsfæstet *med* Kristus. Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever *i* mig, og mit liv her på jorden

lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen *for* mig."

Man kan sagtens være optaget af at leve *for Gud* og hele tiden forsøge at efterligne, hvad Jesus ville have gjort i den og den situation. Men i virkeligheden lever man *for sig selv*, hvis det er os selv og det, vi skal gøre, der er i centrum.

Hvis jeg skal *leve for Gud*, må jeg "dø for loven". Alle mine drømme om det perfekte kristenliv, som jeg skal realisere, må korsfæstes og dø. Guds lov fratager mig illusionen om, at han kan bruge mit religiøse potentiale og helliggøre det.

Livet som kristen handler ikke om mig selv, men om Jesus.

Når jeg erkender, hvad han har gjort *for* mig – og hvor fundamentalt det stadig er i min hverdag – så kan hans nye liv udfolde sig *i* mig. Det at tilegne sig *evangeliet* er i øvrigt også at *handle* efter Jesu ord. Når Jesu offer *for* mig er det, jeg kredser om og glæder mig over, så skaber det liv og kraft i mit ellers iskolde hjerte, så jeg kan leve som hans discipel.

Ved dåb og tro er jeg vokset sammen med Jesus. Det gamle, syndige jeg er korsfæstet med ham. Og nu lever han i mig ved sin ånd og sit ord.

Han bor nu *i* mig – både når jeg sover, spi-

ser, er på arbejde, holder ferie eller renser afløb. Han er der hele tiden – ikke bare ved siden af mig, men *i* mig.

Disciplens vækst kommer ikke af den ihærdige indsats, hvor Jesus skal coache mig til at blive "den bedste udgave af mig selv". Væksten kommer af, at Kristus bor i mig og handler *gennem* mig. Udfordringen er at vokse i erkendelse af afhængigheden af ham, der allerede bor og virker i mig nu.

Spild ikke livet!

Et liv i efterfølgelse af Jesus er altså et hverdagsliv i og under nåden i Jesus, hvor vi derudfra tjener vores medmennesker, sådan som Jesus har befalet os. På den baggrund er der nok at tage fat på!

Hele mit liv tilhører Jesus. Jeg må slippe mit krampagtige tag i alt det, som jeg troede var mit. Det egoistiske jeg og dets stræben efter ære og religiøs selvtilfredshed må fornægtes.

I virkeligheden får jeg noget langt bedre tilbage, når jeg bøjer mig ind under Jesu vilje. "Det er bedre at miste sit liv end at spille det," har John Piper sagt i forbindelse med Jesu ord: "Den, der mister sit liv på grund af mig, skal frelse det" (Luk 9,24).

Lad os derfor følge Jesus. Det sætter fri. Og det forpligter. God rejse!

TEMA

At vandre i skyggen af Jesus

AF ESPEN OTTOSEN. OVERSAT AF JØRGEN BONDE

Billedet af en Jesu efterfølger er let at forstå: Vi ser Jesus for os, gående forrest, mens efterfølgeren går bagefter ham. Målet er, at vi peger på Mesteren – gerne sådan, at vi kan sige ligesom Johannes: "Han skal vokse, jeg skal blive mindre." Men når Jesus er usynlig, er der stor mulighed for, at vore medmennesker kun ser efterfølgeren.

Det ville have været temmelig typisk at indlede denne artikel med at skrive noget om, hvor vigtigt det er, at vi ikke bare er *tilhænger* af Jesus, men også er hans *efterfølgere*. I megen norsk forkyndelse anvendes i hvert fald ofte sådan nogle vendinger.

Det er da også et vigtigt budskab. I Lukasevangeliet 9,23 siger Jesus det sådan: "Hvis

nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig."

Den passive tilhænger af Jesus er i en anden situation end den forpligtede efterfølger. I en tid, hvor folkekirkelig kristendom sjældent opfordrer til efterfølgelse, bliver det desto mere nødvendigt at tale om Jesu kald til daglig omvendelse og til et helhjertet kristenliv.

Men kan resultatet så ikke let blive, at vi ikke taler evangelisk om efterfølgelsen? Er vi så ikke i fare for at gøre den kristne – og hans forpligtelse og hans daglige omvendelse – til hovedbudskabet? Glemmer vi helt, at en kristen er kaldet til at vandre i *skyggen* af Kristus? For det er jo *Jesus*, som skal stråle ...

Om nødvendigt med ord?

Som teenager læste jeg Hans Kristian Nerskovs bog om bibelsmugling til det kommunistiske Østeuropa. I norsk oversættelse! Bogen gjorde et stærkt indtryk på mig. Jeg kan endnu huske fortællingen om den resursestærke kristne mand, som blev frataget sit arbejde på grund af troen, og så blev han sat til at være gadefejer. Men manden havde en stærk udstråling – og det rigtige fokus – og han mødte den danske bibelsmugler med spørgsmålet: Tror du, Jesus snart kommer igen?

Jeg husker, at fortællingen inspirerede mig. En sådan kristen ønskede jeg også at blive. En mand, som var fokuseret på det himmelske. Og som pegede på Jesus med mildhed og sagtomdighed.

Også en anden fortælling, som handlede

Overvej; Kan vi virkelig pege på Jesus uden at bruge ord? I så fald, hvilken Jesus er det da, vi peger på?

om en gammel kinesisk kristen kvinde, husker jeg at have læst som teenager. Jeg kan ikke længere huske, hvem der fortalte den, men indholdet står stadigvæk klart for mig. Kvinden vidnede om Jesus med sit liv, med sin varme og omsorg, men i det kristendomsfjendske land kunne hun ikke sige så meget direkte om Jesus. Alligevel blev flere mennesker frelst.

Netop den fortælling kan minde os om budskabet, som er blevet tillagt Frans af Assisi: "Vi skal forkynde evangeliet, om nødvendigt med ord." Sætningen bliver brugt af mange – hos mange forskellige kirkeret-

ninger. Men jeg tror, at det er nødvendigt, at vi spørger: Kan sætningen medføre en misforståelse omkring, hvad vi er blevet kaldet til?

Alvorlig ment

Forstå mig ret. Vi er kaldet til at vidne om Jesus med vore liv. Ingenting er bedre, end at kristne fremstår som omsorgsfulde og kærlige.

Vi kommer ikke udenom, at Bibelen indeholder en række vigtige og udfordrende tekster om, hvordan vi skal leve som Jesu efterfølgere. I Romerbrevet 12 møder vi

mange konkrete formaninger fra Paulus, f.eks.:

"Kærligheden skal være oprigtig. Afsky det onde, hold jer til det gode. Vær hinanden hengivne i broderkærlighed, kappes om at vise hinanden agtelse. Vær ikke tøvende i jeres iver, vær brændende i ånden, tjen Herren. Vær glade i håbet, udholdende i trængslen, vedholdende i bønner. Vær med til at hjælpe de hellige, når de har behov for hjælp. Læg vægt på at være gæstfrie. Velsign dem, der forfølger jer, velsign, og forband ikke" (Rom 12,9-14).

Jeg tror, at kristne burde læse disse vers >

FOTO: SXC.HU

Vigtigt; Vi må give udtryk for forskellen mellem vores storhed, som kan være ret tvivlsom, og Guds storhed, som dækker over alle synder

ofte – og grunde over dem. De er alvorligt ment. Det er ikke "evangelisk" at være så bange for at tale om et anderledes kristenliv, så vi kun taler om, at vi alle er syndere. Der bør tales mere om vigtigheden af, at vi lever nær ved Jesus og lader os forvandle af ham.

Samtidig er spørgsmålet imidlertid: Kan vi virkelig pege på Jesus uden at bruge ord? I så fald, hvilken Jesus er det da, vi peger på?

Guds storhed

En vigtig tekst om kristnes ansvar for at følge efter Jesus har vi i Første Petersbrev 2,9-10: "Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomsmagt, han som kaldte jer ud af mørket til sit underfulde lys, I, som før ikke var et folk, men nu er Guds folk, I, som ikke fandt barmhjertighed, men nu har fundet barmhjertighed."

Dette er en nøgletekst for mange lavkirkelige lutheranere. For her står det sort på hvidt, at alle kristne er præster. Alle frelste står desuden sammen om kaldet. Og dette kald formidles sådan: "*I skal forkynde hans guddomsmagt*".

Skal vi formidle, at Gud er stor, må vi altså nok bruge ord. Desuden skal vi altså gøre

noget andet end at formidle vores egen storhed. Så vil nogen måske sige: "Men der er da ingen kristne, som vil tale om sin egen storhed. Vi ved jo alle, at vi er store syndere." Jo da, vi ved det nok. Men har du ikke også et ønske om at være en god kristen og et godt forbillede? Jeg håber det. Og i så fald kan det vel også ske, at du tænker: Jeg vil være sådan en kristen, som udstråler godhed og fromhed! Og i så fald har du måske alligevel en slags trang til at formidle din egen storhed?

Frelst eller forvandlet?

Igen: Det er vigtigt, at vi vidner om Jesus, også med vores liv. Det er let at slå ordene ihjel med det liv, vi lever. Men alligevel må vi spørge, om vi egentlig kan formidle Guds storhed, hvis mennesker alene ser vores liv – og ikke hører nogen ord.

Jeg er bange for, at vi let – ikke mindst ubevidst – tænker sådan: Jeg skal fortælle om det, Gud gør i mig og gennem mig. Men da bliver selve budskabet jo borte, dette at kristendom dybest set handler om at blive tilgivet.

Evangeliet må forkyndes med ord. Ingen bliver frelst af at se på dit liv. Først og fremmest fordi de da går glip af budskabet om *frelseren og forsoneren* Jesus. Måske kan

mennesker få et glimt af *forvandleren* Jesus – men det er altså ikke vores vigtigste budskab. Det hjælper faktisk ikke, at vi bliver forvandlet af Jesus, i større eller mindre grad, hvis vi ikke modtager Guds fulde tilgivelse hver eneste dag.

Desuden er det vigtigt at indse, at uanset hvor from og god du er eller håber at blive, vil der altid være noget i dit liv, som ikke er godt nok. Mennesker har altid en mulighed for at rette en sand anklage mod dig, om at du har gjort noget, som ikke var så godt. Ellers der var noget, du burde have gjort, men som du lod være med.

Ikke reklameplakater

Af og til hører vi udtrykket: "Det kristne liv er den eneste bog, mennesker vil læse."

Der er noget sandt i det. Og vi skal tage det alvorligt, hvordan vi fremstår. Men mennesker bliver altså ikke frelst af at studere dig – så længe de ikke møder et tydeligt budskab om Jesus. Og overdriver vi vigtigheden af vores "image", er vi i fare for at formidle følgende budskab: "Hvis du bliver kristen, så bliver du lige så lykkelig, god og fantastisk som mig."

Desværre er vi da hurtigt på vej til at blive hyklere. For da vil vi se på os selv som reklameplakater for Gud. Og alle reklameplaka-

Espen Ottosen, f. 1971

Teolog

Informationsleder i Norsk Luthersk Misjonssamband, forlagschef på Lunde Forlag og redaktør på *Utsyn*

ter må altså retoucheres. Sådan bliver det også med kristne, som tror, at de skal reklamere for Gud. Vi kan så let tænke, at det er afgørende, at vi skjuler vore svagheder, synder, tvivl og usikkerhed.

Mange er blevet skuffede over de kristne. Nogen gange med god grund! Da er det vigtigt, at vi giver udtryk for forskellen mellem vores storhed, som kan være ret tvivlsom, og Guds storhed, som dækker over alle synder.

Et Guds sendebud

I romanen *Stengrunden* af Bo Giertz er der mange tankevækkende scener. En af dem, som jeg har tænkt mest på, fortæller om en ung og brændende kapellan, som skal til et aftenmøde. Han har bevidst ladet præstekjolen blive derhjemme, og han forklarer sognepræsten: "Jeg vil komme som et almindeligt menneske." Og præsten svarer: "Du er ingen almindelig mand. Du er Guds sendebud. Hvad har du at bidrage med, hvis du bare kommer som et almindeligt menneske?" I samme bog bliver kapellanen også kraftigt advaret imod at tale om sig selv og om sine åndelige oplevelser. For det er Jesus, som skal være i centrum.

Selv oplever jeg sognepræstens tankegang værende for højkirkelig. Forsvaret for

præstekraven rimer ikke med mit syn på det almindelige præstedømme. Men pointen, som formidles, er ikke desto mindre meget vigtig: Vi har ikke så meget at komme med, blot som almindelige mennesker. Og vi er ikke kaldede til at tale om os selv. Det er ikke sådan, at kun den, som føler sig som en fin omvandrende reklameplakat for Gud, er i stand til at vidne om Jesus.

Med andre ord: Vi skal ikke tale om os selv. Guds storhed skal stå i centrum. Men den tror jeg imidlertid heldigvis, vi kan få tydeligt frem – både med og uden præstekrave.

Når Peter skriver om de kristne, bruger han stærke ord. Han forklarer, at alle kristne er "et kongeligt præsteskab" og "et helligt folk". Men han siger også meget tydeligt, at årsagen ikke har noget at gøre med det liv, den kristne lever. Tværtimod har det én eneste grund: Vi er "Guds folk", fordi vi "har fundet barmhjertighed" (1 Pet 2,10).

Skal vi formidle Guds storhed som efterfølgere af Jesus, er det netop dette, som vi må formidle med ord: Vi er mennesker, der trænger til tilgivelse, nåde og barmhjertighed. Hver dag. Netop dette har vi til fælles med alle andre mennesker. Men det er kun den, som tror på Jesus, som er en tilgivet og retfærdiggjort synder.

Godt sagt;

Noget af det første, Jesus foretog sig, var at kalde disciple! De blev ikke kaldet for at kunne hjælpe Jesus med hans opgave – flere steder virker det, som om de snarere var en opgave i sig selv.

Jakob Kofod-Svendsen

Godt sagt;

Billig nåde – det er nåde som princip, som system. Billig nåde er nåde uden efterfølgelse.

Dietrich Bonhoeffer

TEMA

Efterfølger eller sofakristen

En dialog med Lukasevangeliet 14,25-35 som linse

AF MICHAEL AGERBO MØRCH

"En kristendom uden den levende Jesus Kristus må nødvendigvis blive en kristendom uden efterfølgelse, og en kristendom uden efterfølgelse er altid en kristendom uden Jesus Kristus."

– Hey, hva' så?
– Hey; jeg er i gang med at skrive en artikel om efterfølgelse. Jeg skal have udlagt en bibeltekst. Har du tid til at hjælpe lidt?
– Selvfølgelig. Så må vi hellere læse teksten grundigt:

Store skarer fulgtes med Jesus, og han vendte sig om og sagde til dem: "Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Den, der

ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel. Hvis en af jer vil bygge et tårn, sætter han sig så ikke først ned og beregner udgifterne for at se, om han har råd til at gøre det færdigt? – for at man ikke skal se ham lægge en sokkel uden at kunne fuldføre det, så alle giver sig til at håne ham og siger: Den mand begyndte at bygge, men kunne ikke fuldføre det! Eller hvilken konge vil drage i krig mod en anden konge uden først at have sat sig ned for at overveje, om han med ti tusind mand er stærk nok til at møde ham, der kommer imod ham med tyve tusind? Hvis ikke, sender han udsendinge for at forhøre sig om fredsbetingerne, mens den anden endnu er langt borte.

Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget. Salt er en god ting; men hvis selv saltet mi-

ster sin kraft, hvordan skal det da blive salt igen? Det duer hverken til jord eller gødning; man smider det væk. Den, der har ører at høre med, skal høre!"

– Sådan!
– Ja, Jesus pakker ikke tingene ind i vat! Jeg foreslår, at du laver tre afsnit. Det letter læsningen. Først kan du skrive noget om ordet *hader*. Det er ofte det, folk støder sig på. Derefter bør du skrive noget om de billeder, der gives i teksten, dvs. "byggeplanlægningen" og "kongen i krig". Til sidst bør du sige noget om "saltets kraft".

Jesus før alt andet

– God idé. Hvad tænker du egentlig om det der med, at man skal hade sin familie? Det lyder da ikke særlig kristent.

Troens omkostninger; Vi må overveje, om vi bekender hans navn offentligt. Måske undgår vi forfølgelse, fordi vi ikke vil kendes ved ham!

– Grunden er vel, at vi bruger ordet *hader* anderledes end Jesus. Altså som et udtryk for, at man har en stærk modvilje mod nogen. At man foragter eller afskyr dem. Jeg tror mere, det er en tilspidset formulering, hvor det betyder *at elske mindre* eller – i sidste ende – *forkaste*. Så bliver pointen, at vi ikke må lade nogen menneskelige forhold stå over vores følgeskab med Jesus.

– Ja ok, jeg tror, jeg forstår. Ellers giver det jo heller ikke mening, når han siger, at vi "skal elske vores næste som os selv".

– Nej, præcis. Derfor er det også vigtigt at huske på, at viljen og lystene til at elske andre og til at elske Gud, kommer først, når man ser, at man er sat fri – gennem det, Jesus gjorde på korset. Det er derfor, prioriteringen af ham er vigtig.

– Hmm ... Det giver god mening, men hvad så med det med at tage sit kors op? Er det ikke Jesus, der bærer korset?

– Jo, det er det. Men Jesus har også sagt, at den, der bekender hans navn offentligt, kan forvente at møde hån, lidelse og forfølgelse. Altså den spot, der følger med at tro på ham: "at bære korset". Har du forresten tænkt over, at de kristnes lidelser nævnes i 26 af NT's 27 bøger?

– Næ; og jeg synes ikke selv, jeg oplever så megen forfølgelse.

– Det kender jeg godt. Jeg tror, vi for det første må overveje, *om* vi bekender hans navn offentligt. Måske undgår vi forfølgelse, fordi vi ikke vil kendes ved ham! For det andet må vi også glæde os over, at vi lever i et land, hvor der pt. ikke er direkte forfølgelse forbundet med discipelskab. Det må vi prise Gud for.

– Men; kan man ikke bare tro? De der ikke-attraktive konsekvenser er da ikke nemme at "sælge" til læserne.

– Har du overvejet at indlede din artikel med et citat af Bonhoeffer? Han har skrevet en ret god bog om efterfølgelse. Noget om, at tro og efterfølgelse hører *uløseligt* sammen.

– God idé. Det er altid godt at kunne drysse lidt citater ud ...

Omkostningerne

– Jo, jo, men lad os gå videre med anden del, for det svarer måske på dit spørgsmål. Begge billeder i teksten viser, at man må overveje omkostningerne ved at følge Jesus, så man ikke giver op på halvvejen. Han har ikke skjult noget, men åbent fortalt, at den her verden hader os, ligesom den hader ham.

– Ja, det er egentlig ikke så svært at forstå. Det er jo ikke særligt kryptiske formuleringer,

Jesus bruger. Men hvordan med praksis?

– Jeg tror, det handler om, at hvis vi har valget mellem at bekende Jesu navn og dermed modtage hån og spot, eller holde vores mund og have det komfortabelt, så skal vi vælge bekendelsen. Ikke fordi vi er masochister, men fordi den virkelige glæde og frihed er der, hvor vi har fællesskab med Jesus.

– Men glemmer du så ikke nåden? Skal vi nu til at fortjene frelsen gennem efterfølgelsen?

– Overhovedet ikke! Nu er det vist tid til et citat af Rosenius. Han har faktisk skrevet nogle ret gode ting, selvom det kan virke lidt støvet.

– Jeg kender ham godt. Jeg er jo teologistuderende ...

– Tja, men det betyder ikke nødvendigvis, at du kender de forfattere og teologer, som faktisk peger på Jesus! Nå, men et sted skriver han: "Vi skal leve for ham, ja, han vil leve i os. En kristen er ikke længere sin egen herre. Han er købt dyrt. Han tilhører ham, som købte ham. Spørger vi ham, hvad han vil, at vi skal gøre, svarer han: 'De gerninger, som jeg gør, skal I også gøre. Forkynd evangeliet, helbred syge, tag jer af de fattige. Det, I har gjort imod en af disse mine mind- >

Evangeliet; Det sætter os fri fra den bundethed til de materielle goder og den dans om guldkalven, der hærger vores tid

de materielle værdier.

Paulus gentager samme pointe over for de hedningekristne, som ellers har som en del af deres kristne identitet, at de har vendt sig fra afguderne til den levende Gud. Det gør han ved at omtale griskhed, have-meresyge, som *afgudsdyrkelse* (Ef 5,5).

Jesus advarer mod det delte hjerte og den snigende fare, der knytter sig til bundetheden til de jordiske mål. Hvis vi ønsker at være Jesu disciple og at lytte til Jesu ord, men samtidig er fokuseret på de jordiske mål, så går det med os som med sæden blandt tidsler, at *Guds ord kvæles af livets bekymringer og rigdomme og nydelse* (Luk 8,14).

Gnieren, egoisten og den asociale
Bibelen skildrer mindst tre afveje:

- En *gnier* er et menneske, der hele sit liv arbejder for at puge penge sammen. Han under hverken sig selv eller andre den glæde at bruge nogen af dem. Hans overflod gør det svært for ham at sove roligt om natten, og det ender med ham ligesom med alle andre: "Han kan intet tage med sig, når han dør, hans velstand følger ham ikke i graven" (Sl 49,18; jf. Præd 5,12ff).
- Den rige bonde (Luk 12,13-21) undte sig

selv at spise, drikke og være glad. Alligevel er der noget ved ham, som er helt forkert. Han taler hele vejen om *jeg, mig og mit*. Selv det at feste vil han gøre alene – som en anden Mr. Bean. Og til slut afsløres hans egentlige tåbelighed: Han har glemt, at alle goder har en giver. Da døden og dermed regnskabsdagen kommer, står han fattig, nøgen og skyldig foran sin skaber.

- Den rige mand i lignelsen om Lazarus (Luk 16,19-31) er hverken gnier eller egoist. Han lever hver dag i fest og pragt og forvalter sin rigdom i stor gavmildhed over for sine ligesindede. Alligevel skildres han som en kortsigtet og *asocial* tåbe. Rigdommen og ikke Gud er blevet hans egentlige *gode*. Fordi forholdet til Gud har været fraværende, har han heller ikke skænket det en tanke, at Gud havde placeret Lazarus foran hans dør, for at han skulle hjælpe ham og være gavmild mod ham.

Evangeliet sætter os fri

Men der er et alternativ!

Evangeliet sætter os fri fra synd, død og djævel og alle onde magter. Fra afgudsdyrkelse og bundetheden til okkulte kræfter. Det sætter os også fri fra den bundethed til

de materielle goder og den dans om guldkalven, der hærger vores tid.

Vi har et fornøjeligt eksempel på evangeliets frigørende kraft i beretningen om Zakæus i Lukasevangeliet 19. Jesus har netop rystet disciplene ved at sige, at det er ligeså vanskeligt for en rig at gå ind i Guds rige, som det er at få en kamel igennem et (sy)nåleøje. Men så tilføjer han, at intet er umuligt for Gud. Det demonstrerer Jesus ved at opsøge og frelse den rige Zakæus. Da Jesus for øjnene af hele byens befolkning inviterer sig selv hjem til toldereren og landsforræderen Zakæus, bliver det klart for ham, at han er elsket og værdsat af Jesus, og at han på grund af Jesus er en del af Guds rige og Guds fremtid.

Det giver ham i ét nu helt andre værdier og udløser en taknemmelighed og gavmildhed uden sidestykke. Før havde hans liv i den grad været styret af jordiske mål om rigdom og magt. Nu befrier mødet med Jesus ham for denne bundethed til jordiske mål. Han bliver via sin gavmildhed *fattigere* på penge og værdier, men *rigere* på menneskelige relationer. Og ikke mindst ejer han en *evig rigdom* hos Gud – ved i stedet at være bundet til Jesus.

I bjergprædikenen gør Jesus meget ud af, at Gud er en kærlig far, som vil sine børn

det godt. Som Gud sørger for Himlens fugle og markens blomster, vil han fra dag til dag sørge for sine dyrebare og elskede børn. Har vi dette fokus, er vi frie som himlens fugle fra at bekymre os om mad, drikke, tøj og alle hverdagens behov og problemer. Nok har hver dag sin plage, og visse dage kan være onde og mørke. Men en discipel kan tage både medgang og modgang af Guds hånd og har lov til at omsætte alle bekymringer til bøn og forbøn.

Evangeliet sætter fri til at tjene

En kristen er sat fri fra materialismens afgudsdyrkelse. Min identitet er ikke længere det, som jeg har. Jeg er arving til den kommende verden, Guds nye verden. Derfor er jeg uendelig rig. Men min egentlige rigdom er, at jeg har brug for Jesus og lever i en daglig afhængighed af ham og hans ord.

Når materielle ting bliver det egentlige gode, er følgerne en umættelig og kronisk griskhed og grådighed. Der er altid en nabo eller kollega, der har mere end mig, og derfor følger bekymring, misundelse, magtsyge, uretfærdighed og ensomhed i materialismens fodspor.

Når jeg bliver bundet til Jesus selv, er jeg fri som himlens fugle og kan hvile i mig selv som markens liljer. Jeg motiveres af mit

fællesskab med Jesus til gavmildhed, gæstfrihed og en langsigtet forvaltning af det, jeg har. Det *koster* offervilje og afkald at være kronisk gavmild og gæstfri, især over for dem, der ikke kan gøre gengæld. Men det *beriger* også vores liv med mange nære og varme relationer og fylder hverdagen med glæde.

Saml jer skatte i Himlen

Paulus siger: "Jeg har lært at nøjes med, hvad jeg har. Jeg kender til at have ringe kår, og jeg kender til at have overflod. I ét og alt er jeg indviet, både at være mæt og at sulte, både at have overflod og at lide mangel. Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft" (Fil 4,11-13).

Han kender sit eget svigefulde hjerte og ved, hvor let det bliver bundet til denne verden. Men når han fokuserer på den virkelighed, Kristus har ført ham ind i, kan han altså møde sult, mangel og ringe kår såvel som overflod som noget, der er sendt og villet af Gud.

Jesus kunne ikke selv være gæstfri, for han ejede ikke et sted at lægge sit hoved til hvile. Men han velsigner gæstfriheden, og apostlene formaner til gæstfrihed. Vi, der har hus og hjem og en solid økonomi, kan bruge disse goder til gavn for andre.

Børge Haahr Andersen, f. 1956

Cand.theol. 1986

Rektor på Dansk Bibel-Institut

Ved at udnytte vores frihed fra bundetheden til de materielle ting kan vi ved gæstfrihed og gavmildhed investere i mennesker, sådan at de får lyst til at høre om de egentlige og varige værdier i vores liv. Investerer vi i mennesker, kan denne investering blive en evig og umistelig skat, siger Jesus. Ved vores gavmildhed og ved at vidne om Jesus kan de blive en del af en modtagelseskommité i de evige boliger, siger Jesus (Luk 16,9).

Vi kan ikke tage vores penge med i graven. Men sender vi dem i forvejen – altså investerer i mennesker – så bruger vi vores midler klogt og langsigtet og får en evig rigdom hos Gud.

Hvad er vi kendt for?

Vi tror på den Gud, som "fuldt ud vil give os alt, hvad vi har brug for, af sin rigdom og herlighed i Kristus Jesus" (Fil 4,19). Tænk, om det gennemsyrede vores kristne miljøer i en grad, så vi blev kendt for at være en modkultur til materialismen og forbrugersmenen. Tænk, om vi var berømte og berygtede for en enkel og nøjsom livsstil – forbundet med gæstfrihed, gavmildhed og glæde.

TEMA

Glæder ved at være missionær

AF ANNELISE CLAUSEN

Det siger sig selv, at vi har mange historier at fortælle! Tolv år som Tanzania-missionærer, og nu i Cambodja på tiende år! Det siger dog ikke sig selv, at det er glæden ved at være missionær, der fylder mest i historierne!

Sandt at sige kan vi finde historier frem i erindringen, der handler om fejl og svigt, skuffelser og vrede. Men vi ved fra Guds ord, at disse historier ikke gælder i det evige regnskab mellem Gud og os, lige så lidt som de historier, der ser succesfulde ud. Det eneste, der gælder over for Gud er Jesu liv, død og opstandelse for os. I bund og grund er det en levende bevidsthed om, at vi hviler i det fuldbragte værk, der bærer igennem historierne fra det virkelige liv, både de gode og de mindre gode.

Denne artikel handler om glæden ved missionærlivet. Min mand, Axel, og jeg har haft mange glæder. Vi har meget at være taknemmelige for i vores liv og tjeneste. Glæderne fylder meget mere i vores bevidsthed end de mørke tider og negative hændelser, der også er blevet os til del.

Man hører nu og da i vores kredse, at man ikke skal se på resultaterne. Det kan være rigtigt under visse omstændigheder. Men når man har fået lov at se mange resultater, så kan det vel ikke være galt at glæde sig over dem!

Som nu i dag, da vi hørte, at otte flere ude i Fjendeskoven er kommet til tro.

Eller for en uge siden, hvor der kom en aftale i stand om besøg af et sundhedsfagligt team fra Malaysia, der vil bruge nogle feriedage på at besøge to små landsbyenigheder i vores indsatsområde.

Eller i søndags, hvor tre unge blev døbt; to af dem er kommet med via vores volontørs engelskhold.

Trivslens hemmelighed

For os er det en fantastisk gave, at vi må stå helt ude i første række og få lov til at se tingene ske. Det opvejer de afsavn, vi må leve med. Vi må jo undvære noget af det sikkerhedsnet, der er en selvfølge i Danmark. Vi må leve med bevidstheden om, at vi ikke vil have de samme økonomiske midler til rådighed til vores alderdom, som vores venner har. Her er ingen betryggende indlæggelsesmuligheder, hvis der kommer ulykker eller sygdom. Mere kunne sagtens nævnes, der trækker ned i regnskabet. Men for os opvejes det af glæden ved at stå i tjenesten, og minusserne har vi lagt i Guds hånd. Der ligger de godt uden at give os større be-

Annelise Clausen; Minusserne har vi lagt i Guds hånd. Der ligger de godt uden at give os større bekymringer for vores situation

kymringer for vores situation.

Hvad er hemmeligheden ved vores trivsel? Vi ser ikke alle aspekter. Men noget står dog klart.

Det vigtigste er at have fokus på Jesus. Han er det urokkelige ankerpunkt, der rækker "ind bag forhængen" (Hebr 6,19). Ham står vi dagligt i levende kontakt med ved bibellæsning og bøn.

Dernæst er Jesus vores Herre. Vi er opmærksomme på, hvad han vil, at vi skal gøre. Det, han vil, må gå forud. Jesus styrer! Det kan betyde tilsidesættelse af egne ideer og behov. Det lyder svært og utilfredsstillende. Men sådan oplever vi det ikke. Vi oplever det, som der står om dem, der har forladt, hvad de havde, og fulgt Jesus: Vi får det mangedobbelt igen i denne verden! (Luk 18,29f).

Vores mange trossøskende, både dem, der står bag os i Danmark, vores kolleger og vores lokale medarbejdere, giver os mange glæder af en art, som vi ikke får via vores biologiske familie.

Vi har jævnligt besøg af venner fra Danmark. De bemærker, at vi har et dejligt hus, en god bil og fine muligheder for adspredelser. Det føler vi som en opfyldelse af Guds løfter. Han siger jo, at vi får det mangedobbelt igen i denne verden. Vi skal ikke

skamme os over Herrens velsignelser, men med glæde og taknemmelighed gøre brug af dem "i denne verden". Hvad gør det, at huset er lejet, bilen tilhører LM, og de fleste af vores ting ikke kan følge os til Danmark engang? Hans velsignelser stopper vel ikke den dag, vi forlader vores tilværelse her i Cambodja. Det ville bestemt være meget mærkeligt. Men vores fokus må ikke hænge ved alle disse velsignelser; Jesus skal være i fokus!

Nye søskende i Herren

Lad os tage fat i den største glæde ved at være missionær: At vi får nye søskende i Herren! Det er jo det, der er målet med det hele. Vi ser Ordet spire og troen gro i deres hjerter. Disse unge førstegenerationskristne i dette hedenske land har ikke har fået bibelhistorien ind med moder-mælken. Men de møder nogle Kristustroende unge – måske på et kollegium – og mærker, at Jesus gør en forskel for disse. De bliver nysgerrige, stiller spørgsmål, får svar, får lyst til at forstå det bedre, går med til gudstjeneste, rammes af Guds ord og får troen skænket af ham, der vil, at alle mennesker skal frelses og komme til erkendelse af sandheden.

Den erkendelse af sandheden tager de så med hjem til dem, der ikke gav dem Jesus >

I Fjendeskoven er mange blevet omvendt og døbt.

Den største glæde; At vi får nye søskende i Herren!

Annelise Clausen, f. 1954
Læreruddannet
Missionær i Siem Reap, Cambodja

ind med modernælken. Så spirer det i den ældre generation. Husmenigheder bliver dannet. Nabolaget spørger, hvad der foregår. Sådan spredes evangeliet her i Cambodja. Gennem personlige relationer.

Disse nye trossøskende må nødvendigvis starte på "mælkestadiet" De ved groft sagt hverken det ene eller det andet om troens indhold. Men de er grebet af Jesus. Her kan vores arbejde begynde. Oplæring! At tilrettelægge muligheder for undervisning i de kristne grundsandheder. At bygge videre med de mere vanskeligt tilgængelige emner. I skrivende stund har Axel første kursusaften for "viderekomne". Hvordan kan man være andet end glad over dette? Tænk at få lov til at stå netop her, hvor tingene sker! Her, hvor det pibler og gurgler af liv!

Disse mennesker er de skatte, vi kan få med os til Himlen.

- Der er for eksempel Lysom, som var Axels sekretær på Bibelskolen i Phnom Penh. Hun står nu med ledelsen af to kristne kollegier for universitetsstuderende. Det ene er oprettet og sponsoreret af LM.
- Der er Lysoms far, som flyttede hjem til Himlen for et års tid siden, efter at have kendt sin frelser i et par år.
- Der er hendes mand, som er præst i husmenigheden på kollegiet samtidig med,

at han tjener familiens levebrød i en anden 80 % stilling.

- Der er deres to små drenge, som får bibelhistorien ind med modernælken. Axel har døbt dem.

Så længe vi lever, kan vi bede for denne familie, at de må vokse i troen og erkendelsen og bringe evangeliet videre gennem forkyndelse og personlige relationer.

Moderne teknik kan bringe uventede opmuntringer. Jeg er på Facebook. Så dukker et navn op fra Tanzaniatiden. En søn af vores hushjælp i Ulanga for 25 år siden. Vi chatter, og jeg får at vide, at hele familien lever og har det godt. Han vil tage en hilsen med, for dagen efter skal han til konfirmation sammen med dem alle. Så skriver han: "Jeg vil benytte lejligheden til at takke for din undervisning i søndagsskolen. Den fik jeg meget ud af." Hvilken opmuntring er det ikke for mig at tænke på, at det, jeg tjente med for så mange år siden, bærer frugt.

Velsignelse ved et liv i efterfølgelse

Det er en glæde ved livet, som måske vanskeligt erfares, hvis man som kristen først og fremmest har sin tryghed i de samme ordninger som de mennesker, der ikke tilhører Guds Rige. Og hvis man først og

fremmest handler på, hvad man har lyst til, frem for på, hvad Gud vil. Jeg tænker om disse brødre og søstre i Herren: Nej, hvor de snyder sig selv! – De går da glip af megen velsignelse! Ikke dermed sagt, at alle kristne danskere skal forlade Danmark, slet ikke. Men vi er alle kaldet til et liv i efterfølgelse af Jesus. Det har omkostninger. Og det medfører velsignelse.

Føler man sig så altid glad, når man går på Guds vej i sit liv? Nej, der er ingen garanti for lykkefølelse, selv om man lever et liv i efterfølgelse. Men der er gode betingelser for åndelig hvile, tillid til Guds løfter og tryghed ved at være i Herrens hænder. Alt sammen noget, der giver en stor personlig tilfredshed.

*Hele vejen går han med mig,
hvilken hvile for min ånd!
Kan jeg tvivle på hans godhed,
når jeg føres af hans hånd?
Himmelsk fred, fuldkommen tryghed
i min sjæl jeg have kan;
Hvad mig hænder under rejsen,
til mit bedste vender han.
(Fanny Crosby)*

TEMA

Kristen på jobbet

AF JEANETTE FINDERUP

At være kristen på jobbet omfatter for mig to sider, nemlig det at være kristen og det at være på arbejde. Jeg vil forsøge at beskrive nogle af de dilemmaer og udfordringer, der er, når disse to sider af min hverdag og identitet tænkes sammen.

Som menneske og som kristen har jeg en yderside og en inderside. Det har jeg, når jeg er hjemme, og det har jeg, når jeg er på job. Nogen vil måske tænke, at det er hyklerisk, facadeagtigt at have en yderside og en inderside. Jeg tænker, det er en naturlig ting, men det er vigtigt, at de to sider er i indbyrdes overensstemmelse med hinanden.

For mig er det at være kristen at hvile i, at Jesus har gjort alt for mig: "Gud har gjort sit,

Jesus har gjort mit, hvad er der så mere for mig at gøre?" Den befriende overskrift over livet som kristen bliver derfor: "Så er der da nu ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus" (Rom 8,1).

Mit job handler om uddannelse og udvikling. Jeg er ansat på Aarhus Universitetshospital, og mit felt er sygepleje.

Ydersiden på jobbet og ydersiden som kristen

Det er sparsomt, hvad jeg kan beskrive om ydersiden på jobbet og som kristen. I min stilling er det ikke en efterspurgt kvalifikation at være kristen. Jeg skrev ikke i min jobansøgning, at jeg var en kristen. Det var ikke en kvalifikation, der blev krævet, for at jeg kunne bestride dette job. Ligesom jeg heller ikke skrev på mit cv, at jeg løber

orienteringsløb, som er min store fritidsinteresse.

Det betyder dog ikke, at min kristne identitet ikke er med på arbejdet. En gang var der en 50-årig mand, der lå for døden, og han og familien ønskede den sidste nadver. Det var nemt for mig at imødekomme dette ønske og få det arrangeret.

I sjældne tilfælde, hvor der ikke var tid til at få fat i en præst, har jeg døbt nyfødte børn, efter ønske fra deres forældre. Jeg vil ikke sige, det er en nem situation at stå i. Man kæmper for et lille barns liv med al sin faglighed, samtidig med at man prøver at huske dåbsritualet og få barnet døbt. Efterfølgende er det en stor og uforglemmelig oplevelse: Hvilken trøst det er for forældrene, der har mistet deres barn, at deres barn nåede at blive døbt. ➤

Jeanette Finderup; Når jeg med flid og møje forsøger at gøre mit job bedst muligt, så er det ikke for at høste ros og anerkendelse på jobbet, men fordi Gud har kaldet mig til det

Indersiden på jobbet og ydersiden som kristen

Jeg ser mit job som mit kald fra Gud lige nu, og det siger jeg med belæg fra Luther, som udtrykte følgende om kaldet til at arbejde:

"Se først og fremmest til, at du tror på Kristus og er døbt. Dernæst skal du se på dit embede og kald. Jeg er kaldt til at forkynde. Når jeg nu forkynder Guds ord, gør jeg en hellig gerning, som Gud har behag i. Er du far, mor: Tro på Jesus Kristus, så er du en hellig far og en hellig mor. Snak med dine børn hver morgen, lad dem bede, irettesæt dem og forman dem. Pas huset og sørg for mad. Alle disse gerninger er hellige, for du er kaldet til dem. Et liv, som finder sted i Guds ord og i kaldsgerningen, er et helligt liv."

Når jeg udfører mit job og forsøger at gøre det så godt som overhovedet muligt, så tænker jeg, at disse gerninger er hellige, for jeg lever med Kristus og er kaldet til de opgaver.

Jeg skal sætte alle mine kræfter ind på at passe det job, jeg har fået betroet af Gud, men samtidig skal jeg ifølge Luther vogte mig for at stole på egne kræfter og visdom og mene, at jeg er noget stort. Det vil være til skade for mig. Min bøn i forhold til jobbet bør ifølge Luther være:

"Kære Herre Gud, styr du mig derfor og lær mig, giv mig råd, visdom og kraft, så jeg med flid kan passe det embede, jeg er blevet betroet."

Min pointe med at kalde det her for inder- siden på jobbet og ydersiden som kristen er, at når jeg med flid og møje forsøger at gøre mit job bedst muligt, så er det ikke for at høste ros og anerkendelse på jobbet, men fordi Gud har kaldet mig til det. Det indebærer også, at jeg arbejder samvittigheds- fuldt med de opgaver, som ingen ser, og jeg forsøger ikke at stille dem til skue for min leder eller kollegaer.

Ydersiden på jobbet og inder- siden som kristen

Er der opgaver inden for mit felt, som jeg ikke kan påtage mig, fordi det vil konflikte med min tro? Det er noget, jeg har over- vejet i hele mit professionelle liv. Der er opgaver, jeg ikke kan varetage, men de er få. Selvom jeg f.eks. ikke vil medvirke ved udførelsen af en provokeret abort, kan jeg fint drage omsorg for den kvinde, der har fået foretaget en abort.

Jeg møder personer på mit job, som jeg har ansvar for eller skal samarbejde med, der har indrettet deres liv i modsætning til den måde, jeg som kristen finder rigtig.

Det kan være en muslim med tørklæde, to mænd der lever sammen, to kvinder der får børn sammen, en mand der ønsker at være en kvinde osv.

I min kontakt med dem er jeg endnu mere opmærksom på at møde dem med respekt, så mine personlige holdninger ikke påvirker relationen til dem. Jeg tænker ikke, at der heri er en konflikt mellem jobbet og troen. I mit job er jeg forpligtet på at vise disse mennesker respekt, men det mener jeg også, jeg er som kristen. Jesus viste alle respekt, også toldere og syndere. Jesus kender både min inder- side og yderside og ved, at jeg selv trænger til hans nåde. Fantastisk, at Jesus møder os alle.

Det betyder ikke, at det er let for mig at vise alle respekt. Men mit job indgår i min daglige bøn, en bøn om tilgivelse for det, jeg gør forkert, de mennesker, jeg sårer – og en bøn om at handle rigtigt efter Guds kærligheds lov.

Indersiden på jobbet og inder- siden som kristen

Det er også igennem mit arbejde, jeg får venner, som jeg inviterer med hjem, inviterer dem lidt mere ind på inder- siden af mit liv. Mine kollegaer er kollegaer, i nogle tilfælde venner. De er subjekter i mit liv og

Jeanette Finderup, f. 1971
Uddannelses- og udviklingsansvarlig
sygeplejerske

ikke objekter for min kristentro. Det betyder ikke, at jeg ikke har et ønske om at være et vidnesbyrd for dem. Men det skal ikke være et vidnesbyrd om bestemte hold- ninger, men et møde med Jesus som min frelser.

Jeg var i en periode anfægtet af, at jeg ikke i tilstrækkelig grad fik fortalt på job- bet, at jeg var en kristen. Men så var der var en konkurrence, hvor man skulle skrive en hemmelighed på en seddel, hvorefter de øvrige kollegaer skulle gætte, hvem hem- meligheden tilhørte. En "hemmelighed" var, at vedkommende ofte gik i kirke. Flere kollegaers første gæt var, at det måtte være mig, men det afviste en anden ret hurtigt: "Det er jo ikke nogen hemmelighed!"

Denne episode hjalp mig i forhold til min anfægtelse. Bare ved at være den, jeg er, får jeg tilkendegivet, hvad der er vigtigt for mig i mit liv.

Nogle gange får jeg større mulighed for at vidne. Sidste forår boede jeg fem uger i London. Jeg delte en lejlighed med en hospitalsdirektør fra Slovenien. Jeg tog i kirke om søndagen, og en dag spurgte han, om han måtte tage med. Den dag i All Souls Church gav anledning til mange samtaler om, hvad tro betød for mig, og hvad den betød for ham.

De "love", der gælder på jobbet, kan i nog- le tilfælde være i fuldstændig modstrid med de love, Gud angiver:

"Kødets gerninger er velkendte: utugt, urenhed, udsvævelse, afgudsdyrkelse, trolddom, fjendskaber, kiv, misundelse, hid- sighed, selviskhed, splid, kliker, nid, druk- kenskab, svir og mere af samme slags ..., men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse" (Gal 5,19-23).

Jeg kan opleve, at hvis man vil gøre kar- riere, så skal man have "rundsave på albu- erne". Ellers er der nogen, der tager de gode chancer fra mig. Men min oplevelse er også, at "rundsave på albuerne" måske kan være effektiv på den korte bane, mens "Åndens frugter" kan være meget effektfulde på den lange bane. Hjælpsomhed er noget, der uventet kan komme mangedoblet igen.

Når man har magt og indflydelse, må man på en særlig måde være opmærksom på, at man ikke misbruger sin magt, men at man bruger sin magt til gavn for andre. Jeg står nogle gange i vanskelige situationer, hvor jeg skal fortælle mennesker, at de skal fyres eller dumper deres uddannelse. Her har jeg en særlig forpligtelse til at handle næste- kærligt og drage omsorg for dette sårbare

menneske.

Det lykkes bestemt ikke altid. Min bøn bli- ver derfor til stadighed:

"Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte, prøv mig og kend mine tanker, se efter, om jeg følger afgudsvej! Led mig på evigheds vej!" (Sl 139,23f)

Jo, jeg svigter af og til mine kollegaer, men Gud er ikke afhængig af mit perfekte liv for at nå dem med sin frelse. Det vigtig- ste er, at de bliver mødt med evangeliet om ham, som frelser syndere – både mig og dem. Det er Jesus, de skal møde.

"Du ved, om jeg sidder eller står, på lang afstand er du klar over min tanke; du har rede på, om jeg går eller ligger, alle mine veje er du fortrolig med ... Bagfra og forfra indeslutter du mig, og du lægger din hånd på mig" (Sl 139,2-5).

De vers giver mig frihed til at stå op hver morgen og tage glad af sted på arbejde, at være på inder- siden og ydersiden både på jobbet og som kristen.

HORISONT

Spalten, hvor redaktionens medlemmer vil forsøge at sætte aktuelle og principielle forhold ind i en større sammenhæng.

Spalten vil også indeholde passager fra den kirkelige debat og klip fra forskellige blade og aviser.

Det strategiske arbejdsliv

I en tid med stor arbejdsløshed er det vigtigt at planlægge sit studie og sin karriere, så man bliver mest mulig attraktiv for en kommende eller nuværende arbejdsgiver. Studerende skal derfor overveje, hvilket studiejob de tager; det skal helst være relevant for det fremtidige arbejde, ellers risikerer man, at det er "spildt" tid, som ikke tæller positivt på CV'et.

Det samme gør sig gældende for os, der allerede er på arbejdsmarkedet, og gerne vil blive ved med at være der. Vi skal sørge for at deltage i den rigtige efteruddannelse, indgå i de rigtige netværk, påtage os synlige opgaver, og hele tiden positionere os til at være en uundværlig medarbejder.

Det strategiske arbejdsliv, hvor der hele tiden er udvikling, forandring og eksponering, er det, der giver nogle mennesker et kick, mens andre bliver trætte bare ved tanken.

Vores planer og Guds planer

Det er godt med ambitioner i arbejdslivet.

Gud vil, at vi skal bruge vores evner og gaver, så de bliver til gavn for vores medmennesker – også gennem et verdsligt arbejde. Derfor er det ikke ukristeligt at lægge planer for sit studie eller sin karriere for derved at være i stand til at opnå sine mål. Det er heller ikke specielt fromt at være uambitiøs eller uengageret i sit arbejde.

Alligevel skal vi til stadighed overveje de planer, vi lægger for vores liv og sammenholde dem med hans planer for vores liv. Det er ikke gjort med, at vi beder Gud om at velsigne vores planer. Vi må søge hans nærvær, så vi bliver klar over, hvad han vil med os hver især.

For os alle er Guds plan dog, at vi selv skal frelses, og at vi skal bringe frelsen nærmere for andre mennesker. Derfor må jeg hele tiden spørge mig selv, om det studie/job, jeg har valgt, kan forenes med den plan.

Ikke-strategiske planer

Konkret kan det betyde, at hvis mit studie eller job optager så meget af min tid eller tanke, at det ikke kan forenes med, at jeg

deltager i det kristne fællesskab, så er der noget, jeg skal genoverveje. Det kan også betyde, at jeg må træffe beslutninger omkring mit studie eller job, som udefra set ikke er særlig strategiske, men som giver mig bedre muligheder for at følge Guds plan for mit liv.

Endelig må jeg overveje, med hvilket formål jeg stræber efter at være en værdsat medarbejder: er det for selv at få ære og ros, eller ønsker jeg at ære Gud, som har givet mig de evner og gaver, jeg gør brug af?

Der er ikke en facitliste for, hvordan vi lever et liv i overensstemmelse med Guds planer eller strategier, hverken som ansat på en verdslig eller en "kristen" arbejdsplads. Begge steder handler det om, at vi lever i fællesskab med ham, som har det store overblik, og som derfor kan vejlede os i alle spørgsmål – hvis vi ellers giver os tid til at søge hans råd og vejledning.

LM

Homoseksuel; Oftest følges dette ord af fordømmelse, latter, had eller vittigheder. Sjældent hører vi et ord om håb

Åbent brev til kirken fra en homoseksuel kvinde

Til menighederne vedrørende homoseksuelle

Mange af jer regner ikke med, at vi eksisterer inden for jeres vægge, jeres skoler, jeres nabolag. I tror, at vi er få og let genkendelige. Jeg siger jer, vi er mange. Vi er jeres lærere, læger, revisorer, atleter. Vi er i alle farver, former og størrelser. Vi er enlige, gifte, mødre, fædre. Vi er jeres sønner, jeres døtre, jeres niecer, jeres nevøer, jeres børnebørn. Vi er i søndagsskolerne, på kirkebænkene, i korene og på prædikestolene.

Af uvidenhed eller fordi det kan forstyrre jeres menighed vælger I ikke at se os. Vi er jeres menighed. Vi går ind ad jeres døre ugentligt for at søge vejledning og for at få et glimt af håb om forandring. Ligesom jer ønsker vi at være alt det, Kristus ønsker, vi skal være. Ligesom jer beder vi dagligt om vejledning. Ligesom jer mislykkes vi ofte.

Ville I røre os?

Når ordet "homoseksuel" nævnes i kirken, holder vi vejret og sidder i frygt. Oftest følges dette ord af fordømmelse, latter, had eller vittigheder. Sjældent hører vi et ord om håb. I det mindste anerkender vi vores

synd. Har kirken som helhed set deres? Ser I stolthedens synd, at I er bedre end eller mere acceptable i Jesu øjne, end vi er? Har I været som Kristus i jeres forhold til os? Ville I møde os ved brønden eller restauranten til en kop vand eller kaffe? Ville I røre os, når vi viste tegn på spedalskhed eller aids? Ville I kalde os ned fra vores træer, som Kristus gjorde med Zakæus, og invitere jer selv som vores gæst? Ville I tillade os at sidde med ved jeres bord og bryde brødet? Kan I elske os betingelsesløst og støtte os, mens Kristus arbejder i vores liv, ligesom han arbejder i jeres?

Ikke accept – men støtte

Til dem af jer, der vil ændre kirken til at acceptere det homoseksuelle samfund og dets livsstil: I giver os intet håb overhovedet!

Til dem af os, som kender Guds ord og ikke vil udvande det, så det passer til vores ønsker, beder vi om at læse Johannes' brev til menigheden i Pergamon: "Men lidt har jeg imod dig: Du har nogle, som holder fast ved Bileams lære, ham der lærte Balak at stille fælde for Israels børn, så de spiste afgudsofferkød og bedrev utugt. Sådan har du også nogle, der ligeledes holder fast ved nikolaiternes lære. Omvend dig derfor!"

I er villige til at gå på kompromis med Guds ord for at være politisk korrekte.

Vi lader os ikke bedrage. Hvis vi accepterer jeres villighed til kompromis, må vi også gå på kompromis. Så må vi acceptere jeres løgne, jeres utroskab, jeres begær, jeres afgudsdyrkelse, jeres synd. "Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne."

Vi beder ikke om jeres accept af vores synder, mere end vi accepterer jeres. Vi beder blot om den samme støtte, kærlighed, vejledning og mest af alt det håb, der gives til resten af jeres menighed. Vi er jeres brødre og søstre i Kristus. Vi er ikke, som vi skal *blive*, men Gud ske tak er vi ikke, som vi *var*.

Lad os arbejde sammen, for at vi alle kommer sikkert hjem.

En søster i Kristus

Hentet fra:

hunterbaker.wordpress.com/2013/03/18/an-astorishing-message-from-a-gay-sister-in-christ
via thegospelcoalition.org/blogs/justintaylor

OVERSÆTTELSE: PWJ

FOR TROEN

PINSETID ER VÆKKELSESTID

EN PINSEPRÆDIKEN (APG 2,37-41)

AF MIKKEL VIGILIUS

Pinsedag hørte jøderne i Jerusalem det værste, man kan høre. De hørte, at de havde levet på et bedrag. De mente, at alt var vel mellem Gud og dem – uden at det var det. Samtidig skete det bedste, der kan ske for mennesker i den situation: selvbedraget blev afsløret.

"Da de hørte det, stak det dem i hjertet" (v.37). De mente, at de havde gjort Guds gerning, da de forkastede Jesus. De havde jo at gøre med en mand, der sagde, at man skulle tilbede ham som Gud selv. Han var Israels Gud! Det var hans budskab. Det var for jøderne den mest radikale overtrædelse af det første bud. Ifølge loven måtte han straffes med døden. Derfor ville de slå Jesus

ihjel. De ville ære loven og Guds navn. De var overbevist om, at netop en sådan lydighed ville gøre folket værdigt til en dag at tage imod Messias.

Det var deres tanke. På den baggrund kom Peters budskab som et chok: Deres Messias var kommet, han havde været iblandt dem, men de havde forkastet ham. De havde lukket hjerterne for ham, overgivet ham til hedningerne og glædet sig over at se ham dø på forbandelsens træ.

Da de hørte det, stak det dem i hjertet. Ét spørgsmål blev brændende for dem: Hvad skal vi gøre for at blive frelst? De var fortabte. Det forstod de. De var under Guds vrede og dom.

Det samme er vi, hvis vi i dag står Jesus imod som vores frelser og herre.

Men det er vel ikke et problem for os, som er med i Guds menighed?

Åndens nye liv presser på

"Hvorfor siger I: 'Herre, Herre', når I ikke gør, hvad jeg siger?" (Luk 6,46). Det er Jesu ord til dem, der er med i hans følge.

Vi bliver ikke Jesu disciple ved at være med i menigheden og ved at bruge de rigtige ord. Vi bliver det ved at tro på ham som vores frelser, og der, hvor troen er i hjertet, der følger der også et nyt liv med. Åndens nye liv – indefra.

Efter pinsedag har alle troende Guds ånd i hjertet. Jesus understreger, at det netop er dette nye liv indefra, som kommer pinsedag: en kilde med levende vand, der med tvingende kraft presser sig frem indefra

Evangeliet; Du har selv forstået det for længe siden, men ærlig talt har det aldrig sagt dig noget. Er det sådan, du har det?

(Joh 7,37f) med Åndens frugt: kærlighed, glæde, fred osv.

Når en kristen hører Jesu formaninger, så er der noget i hjertet, der giver genklang og siger: Ja, dette nye liv vil jeg leve! Hjælp mig til det!

Kender du denne længsel indefra til at leve helhjertet og selvopofrende for din næste – i barmhjertighed, tilgivelse og i vidnesbyrd om Jesus? Det er Åndens stemme og Åndens nye liv i dig.

Hvis du kender denne stemme, så kender du også bedrøvelsen over afstanden mellem det, du vil, og det, du gør. Åndens liv i os kan ikke leve med noget mindre end det fuldkomne. Derfor kan en kristen aldrig vænne sig til at være en synder. Endnu mindre kan en kristen leve i synd.

Synd er et fremmedelement

"Enhver, som er født af Gud, gør ikke synd, for Guds sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud" (1 Joh 3,9).

Enhver kristen synder dagligt. Men en kristen kan ikke leve roligt i synden. C.O. Rosenius siger det sådan her: "Når en kristen falder i synd, så falder han som i ild og vand." Ingen af os kan træde ind i et bål og blive der. Der er en kraft i os, som driver os ud. Det samme sker, når nogen trækker os

ned under vandet. Vi *må* op, vi *må* have luft.

Sådan har en kristen det i synden. Jeg kan ikke holde ud at være i den. Der er en indre kraft, der driver mig ud. Jeg *må* tale ud med Gud. Jeg *må* kunne se ham i øjnene igen!

Kender du det? Eller er dit største problem med synden, at andre kristne ikke *må* se den? At den ikke *må* afsløres, fordi det vil gå ud over dit gode navn og rygte? Lever du for menneskers øjne eller for Guds øjne?

Frafaldet er kendetegnet ved, at anerkendelse fra de andre troende bliver vigtigere end forholdet til Gud. Da Samuel forkynder for Saul, at Gud har forkastet ham, griber Saul fat i Samuels kappe for at hindre ham i at gå. Når man læser det, kan man gribes af en forhåbning: Vil Saul alligevel bekende sin synd for Gud? Forstår han frafaldets alvor? Vil han omvende sig? Nej, Saul holder fast i Samuel, fordi han ønsker, at Samuel skal blive og ofre sammen med ham foran de israelitiske ledes øjne, så Saul ikke skal miste ære i deres øjne (1 Sam 15,27-30). Det er rystende at læse, ikke mindst fordi det kaster lys ind over vores egne tanker og hjerter.

Hvad er afgørende i vores liv? Vores anelse i andres øjne eller et opgjort forhold til Gud?

Hvis forholdet til Gud er det afgørende,

da ser vi den skjulte og forsvarede synd som vores åndelige dødsfjende nummer ét. Da bliver det uundværligt for os at bede: "Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte, prøv mig, og kend mine tanker, se efter, om jeg følger afgudsvej! Led mig ad evigheds vej!" (Sl 139,23f).

Kærlighed til medkristne

Et andet kendetegn på Åndens nye liv er kærligheden til de medkristne: "Vi ved, at vi er gået over fra døden til livet, for vi elsker brødrene" (1 Joh 3,14).

Når troen skabes i hjertet, ser vi det som en gave uden lige, at vi har åndelige søskende, som glæder sig over den samme frelse, har samme far og er på vej mod det samme mål i himlen. Vi erkender, at blandt dem hører vi hjemme.

Kender du kærligheden til og glæden over de kristne? Føler du dig hjemme blandt dem, som lovpriser Jesus for, at han har købt os til Gud med sit blod? Eller er det snarere en belastning for dig at være sammen med dem? Har du en stadig indre modvilje mod sangene, vidnesbyrdene og prædikenerne om Jesus, og det, han har gjort for os? Er det ubegribeligt for dig, at vi skal høre det samme evangelium om Jesus igen og igen – hvor svært kan det være at forstå >

Mikkel Vigilius, f. 1963
Cand.theol. Ph.d.
Lærer på Luthersk Missions Højskole
og redaktør af Nyt Livs blad

det? Du har selv forstået det for længe siden, men ærlig talt har det aldrig sagt dig noget. Er det sådan, du har det?

Alle kristne bærer på en kødelig modvilje mod evangeliet og de kristne. Men de kristne kender også til noget andet: troens glæde over evangeliet om Jesus og over brødrenes og søstrenes fællesskab.

Martin Luther siger det på denne måde: "Du, som gerne er sammen med de troende for at høre, synge og tale om Jesus og hans frelse, du skal vide, at det kommer ikke fra dig selv. Det er virket i dig af Guds ånd."

Vækkelse og omvendelse

Pinsetid er vækkelsestid. Gud vil afsløre, hvor du står i forhold til ham, og vil kalde dig til frelse.

Vækkelse er, at vi vågner. Når vi vågner om morgenen, er det første, der sker, at vi ser, hvor vi er. Vi har været langt væk i drømme, men nu vågner vi og forstår med ét, hvor vi virkelig er. Det er vækkelse: at vi ser, hvor vi er – i forhold til Gud.

Ved den første kristne pinse åbenbarede Gud, at jøderne i Jerusalem stod i et helt andet forhold til ham, end de troede. De var fortabte. Hvor har vi behov for, at Gud gør den samme gerning blandt os i dag – til

vækkelse og omvendelse.

Omvendelse indebærer, at du taler ud med Gud om al skjult og forsvaret synd i dit liv – i handling og i holdning.

"Jeg er kristen, men der er flere ting i Bibelen, som jeg bare ikke er med på. Jeg ved godt, hvad Bibelen siger, men der er jo mange måder at være kristen på, og det vigtigste er vel, at vi tror på Jesus."

Kender du tankegangen? Hvad siger Jesus til den tankegang? Det har vi allerede hørt: "Hvorfor siger I: 'Herre, Herre', når I ikke gør, hvad jeg siger?" (Luk 6,46)

Omvendelse indebærer, at jeg bekender min ulydighed mod Gud og hans ord og beder Gud tilgive mig for Jesu skyld. Det har vi brug for igen og igen, for det ligger i vores natur, at vi hele tiden er på vej væk fra Gud, fra hans vilje og hans ord.

Derfor holder vi nadver hver søndag. Det er en skramlet flok, der går frem. Det er syndere, der har én fælles bøn: Herre, tilgiv os!

Ved nadveren kommer Jesus os i møde med sit eget blod, der renses os for al synd. Han forkynder os, at vi ved ham har fred med Gud, og gennem dette ord og evangelium giver han os ny tro og nyt liv indefra.

Det var det, som skete pinsedag: De, som omvendte sig, fik syndernes forladelse og

Helligånden som en gave fra Gud. Den frelsende tro og et nyt liv indefra blev skabt i dem.

3000 døde – 3000 frelst

Tallet *tre tusind* binder GT's pinse og NT's pinse sammen. Ved GT's pinse så man tilbage på modtagelsen af *loven* på *Sinai* bjerg. Men netop ved *Sinai* mødte Gud folket med lovens dom: Tre tusind *døde* for deres synd mod Gud (2 Mos 32,28).

NT's første pinse faldt på den dag, da jøderne så tilbage på *loven* og *Sinai*. På denne dag prædiker Peter, at der er frelse for syndere i *Jesus* og i hans gerning for os på *Sion*. Ved denne pinse blev tre tusind *frelst*.

I kraft af Jesu offer på Sions bjerg åbnedes Himlens dør for syndere. Det er denne dør, Peter peger på i sin pinseprædiken. Den var åben for de jøder, som havde forkastet og dræbt deres Messias. Når den var åben for dem, så tør jeg tro, at den også er åben for mig – og dig! Det er pinsens evangelium.

Glædelig pinse i Jesu navn!

Ellen Lodahl Pedersen, f. 1965
Cand.mag. i dansk og kommunikation
Sekretariatsleder på Dansk Bibel-Institut

Godt sagt;

De troende har i lovens bud en uforanderlig rettesnor for deres liv, men skal aldrig fordømmes for deres bristende evne til at følge den

C. O. Rosenius

Godt sagt;

Al forkyndelse og vejledning, som handler om at slippe for smerten og savnet, som sigter mod, at løsningen er at få de gode følelser tilbage, den vil forfejle sit mål og føre til, at vi ikke vokser som kristne. I stedet havner alt for mange i desillusion!

Erling Rimehaug

EFTERTANKEN

MAVEFORNEMMELSE

AF ELLEN LODAHL PEDERSEN

Det er blevet legitimt at bruge sin mavefornemmelse som argument, når en sag skal afgøres: "Min mavefornemmelse siger, at jeg ikke skal gå ind i denne opgave," eller "jeg har en dårlig mavefornemmelse af den måde, vores samarbejde fungerer på."

Mavefornemmelser er gode til at hjælpe os med at svare ærligt og ikke bare tænke på, hvad man burde gøre og sige.

Det kan dog ske, at vi af magelighed bruger mavefornemmelsesargumentet som en undskyldning for at slippe for en besværlig opgave. Det må vi tale med Jesus om.

Men jeg tror, at der er et andet område i vores liv, hvor vores mavefornemmelse aldrig er i stand til at give os det rigtige svar. Det er det område, der handler om Guds forhold til os.

Når jeg er inde i en ørkenperiode og leder efter tegn på glæde og tro, så siger min mavefornemmelse, at Gud har glemt og opgivet mig. Nej, siger Guds ord: "Glemmer en mor det barn, hun fødte? Selv om de skulle glemme, glemmer jeg ikke dig" (Es 49,15).

Men Gud har ødslet så megen tilgivelse på mig ... Hvis jeg ikke forbedrer mig bare lidt, kan jeg ikke blive ved med at bede om tilgivelse ... 'Nemlig', siger mavefornemmelsen. 'Nej', siger Guds ord: "Gud viser sin kærlighed til os, ved at Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere" (Rom 5,8). Punktum.

I forholdet til Gud får mavefornemmelsen os let til at se ind i os selv. Guds ord vil flytte vores perspektiv og få os til at finde svaret ved at se på Jesus i stedet for.

KRISTEN I (MOD)KULTUREN

UDFORDRINGER TIL ET LIV MED INTEGRITET

AF PETER E. NISSEN

Det kristne liv er i vores tid ikke et liv i medvind. Kirken står ikke populært i medierne og fremstilles tit negativt og karikeret. Religion fremstilles oftest udelukkende som et problem og en kilde til ufred og diskrimination frem for at udgøre en positiv livsforvandlerende kraft i samfundet.

For bare få årtier siden kunne man bygge mange samtaler på den store tilslutning til og rodfæste i folkekirken i befolkningen, men de seneste år har vist, at folkekirken er blevet meget sårbar og svag over for stærke sekulariserende strømninger i folket. Da den brede befolknings viden og relation til kristendom er lille og fjern, kan mange for-

domme få lov til at vokse sig store. Det giver ikke længere meget mening at tale om Danmark som et 'kristent land'.

Det kan være fristende at holde lav profil med sin kristne overbevisning og tilpasse sig den brede strøm af almindelig pæn, men verdslig livsstil. Især hvis det får indflydelse på karrieremuligheder og materiel velstand.

En klog person har en gang sagt, at sekularisering *ikke* begynder med, at der laves love eller tages beslutninger mod en kristen tankegang, men med, at de *kristne* holder deres kristendom for sig selv, dvs. at kristendommen forsvinder ud af det offentlige rum.

Så sekularisering er ikke kun de andres problem. Hvis det ikke er synligt for omverdenen, at Kristus er den vigtigste del af os, er vi selv blevet sekulariserede. Det er ikke

noget nyt, og Bibelen advarer os imod det.

Apostlen Paulus skriver "Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag – det skal være jeres åndelige gudstjeneste. Og *tilpas jer ikke denne verden*, men lad jer forvandle, ved at sindet fornyes, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne" (Rom 12,2; se også 2 Kor 6,14-18).

Apostlen Jakob strammer det yderligere: "I utro, ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud? Den, der vil være ven med verden, står som en fjende af Gud" (Jak 4,4). Som kristne er vi altså kaldede til at stå i modstrid med verden, for "verden og dens begær går til grunde, men den, der gør Guds vilje, bliver til evig tid" (1

FOTO: ISTOCKPHOTO

Det kan være fristende at holde lav profil med sin kristne overbevisning og tilpasse sig den brede strøm af almindelig pæn, men verdslig livsstil. Især hvis det får indflydelse på karrieremuligheder og materiel velstand.

Johs 2,17).

Denne artikel vil se på, hvilke udfordringer og muligheder vi som kristne har i dag for at holde os til Gud og ikke lade os udvande.

Ydmygelsens lov

Først skal vi gøre os noget grundlæggende klart, som i sig selv er en stærk modkultur i tiden. Vi skal ikke læse meget i Bibelen, før det bliver tydeligt, at kristne er kaldede til et *anderledes liv* end det store flertal.

Selvom der var stor interesse for Jesus, da han vandrede omkring i Israel, var det kun en lille flok, der holdt ved i den svære tid omkring hans død. Der var en underfuld og enestående vækkelse pinedag, men alligevel blev det tidligt en kamp at holde menigheden sund i Jerusalem. I apostlenes breve bliver vi opmærksomme på de mange farer og fristelser, der kan føre menigheder og enkeltpersoner til fald og bort fra troen.

Det er stadig sådan, at den store flok ikke vil være med i forsamlingerne, hvor Guds ord forkyndes, og vi kæmper mindst lige så meget med frafald fra troen, som de første menigheder gjorde. Det kan være anfægtende at konstatere, at det tilsyneladende er en lov i Guds Rige, at det bæres af en lille udvalgt skare, som for det meste ser noget mislykket ud.

Men det er vigtigt i denne synlige virkelighed ikke at undervurdere Guds kraft i de kristnes liv og fællesskaber. Allerede i sin tidligste undervisning gør Jesus det klart, at Guds Riges synlige virkelighed som regel ikke svarer til den reelle åndelige virkelighed.

Pointen i Saligprisningerne i bjergprædicationen er, at Guds folk fremstår undselige og svage, men at det faktisk er hensigten (Matt 5,3-12). Der er en skjult herlighed gemt i Guds manifestation på jorden, og Je-

sus undgik bevidst at "blive til noget stort" i den verden, han var sat i. Det synes at være en regel, at synlige åbenbaringer af Guds herlighed efterfølges af åbenbaringer af svaghed. Dette gælder både i Jesu aktive liv på jorden, i den kraftfulde, men lidet synlige åbenbaring af opstandelsen, og i apostlenes indsats for at sprede evangeliet.

Når vi ønsker at se en triumferende kristenhed i vækst ud fra vores jordiske succeskriterier, tænker vi imod denne fundamentale ydmygelsens lov. Desuden kan vi ikke se alt, og Gud har altid mere for med mennesker, end vi umiddelbart tror. Gud kan man ikke manipulere med, og han vil ikke sprede sit rige på jordiske præmisser. Derfor går det altid galt, når man forsøger på det.

Eksklusiv og inklusiv integritet

Umiddelbart efter Saligprisningerne frem- ➤

Mismod; Hvis vi oplever det kristne fællesskab tørt og svagt, kan det være fristende at give op og tilpasse sig mageligheden og fjernsynet

står Jesu undervisning om de kristne som "jordens salt og verdens lys" (Matt 5,13-16). Det er en klar og kort version af modsætningen til verdsliggørelse. Saltet bevarer og renser, mens lyset skinner og fjerner mørket. Sådan skal vores gode gerninger ses af andre, så de priser vores fader i himlene (v.16).

Studerer man Bibelen og Kirkens historie er der især to måder at forebygge og modvirke verdsliggørelse på, der har præget kristenheden. Det kunne man kalde en eksklusiv og inklusiv integritet.

Drag bort og skil jer ud

Siden Noas dage har Gud kaldet *nogle* af sine vidner til at *drage bort* fra deres egne og skille sig ud for at tjene Gud på en synlig måde borte fra de andre. Altså en *eksklusiv integritet*.

På grund af synden i Noas tid skilte han sig alene i kraft af sin lydighed mod Gud ud fra sine omgivelser, og Gud kaldte Noa til en særlig opgave i forbindelse med sin fornyelse af jorden.

Abraham og Josef er andre gammeltestamentlige eksempler på personer, som skulle virke for Gud et andet sted end deres hjemegn. Selvom man ikke kan kalde dem missionærer i moderne forstand, fik deres virke

i det fremmede en stor indflydelse på det folk, som de levede iblandt, og det blev en manifestation af Guds virkekraft i landet.

Profeterne var kaldede til at distancere sig fra det samfund, de levede i – for at kunne være en røst fra Gud ind i den tid og det folk, de var en del af. Moses måtte længe vandre alene i ørkenen, inden han var klar til tjenesten, og Elias blev flere gange trukket bort fra offentlighedens søgelys i Israel for at være i stilhed med Gud.

Johannes Døber fik en særlig mission i kraft af sit isolerede liv i ørkenen, og han havde næppe været i stand til at forkynde sit stærke budskab om omvendelse og Guds Riges tilsynkomst, hvis han havde levet et "almindeligt" liv sammen med andre.

I den tidligere kristenhed rejste kristne ud i ørkenen for at kunne være alene i bøn. Disse "ørkenfædre" blev begyndelsen til klosterbevægelsen. Det pudsige ved deres historie er, at mennesker ikke lod dem være i fred, men netop fordi de valgte at leve simpelt med Gud for øje på en så konkret måde, blev de meget attraktive som åndelige vejledere, og folk kom rejsende langvejs fra for at få hjælp af dem.

Skal der nævnes en nutidig udgave af denne tjeneste, vil jeg fremhæve forfatteren Poul Hoffmann, som netop har fravalgt den

magelige karriere og livsstil for at følge det højere kald til at blive en kritisk profetisk røst ind i det moderne danske samfund.

Den profetiske røst er vigtig for sundheden i Guds folk og kirke, og den er ofte en forudsætning for nye vækkelser. Det er mit indtryk, at det danske samfund i dag er fatigt på folk, der følger dette kald, og der er for få, som vil stå af det karrieremæssige og materielle ræs til fordel for Guds Rige.

På trods af afkald på materielle goder er det på mange måder et privilegium at kunne leve et liv, der er fokuseret på Guds ord og nærvær.

Der er naturligvis også en stor fare forbundet med dette kald; nemlig fristelsen til isolation, selvoptagethed og dømmesyge. Profeterne Bileam og Jonas er eksempler på det. Begge faldt for fristelsen til stolthed og til at sætte deres egen dagsorden i det kald, Gud gav dem. F.eks. nægtede Jonas at gå Guds ærinde, netop fordi han vidste, at det kunne blive en ydmygende proces for ham selv, og han ikke havde meget tilovers for Nineves beboere (Jon 4,2).

Den, der er tro i det små, er også tro i det store

Da Daniel og hans venner blev ført til Babylon, blev de indsat i vigtige stillinger i rigets

Peter E. Nissen, f. 1976

Mag.art i musikvidenskab 2005 og Master i teologi 2011

BA-studerende i teologi

Bor og arbejder i Community of the Resurrection i Mirfield, England

administration. Det er et stort vidnesbyrd om integritet at læse om, hvordan de holdt fast ved deres tro uafhængigt af konsekvenserne for deres karriere. Faktisk blev deres umiddelbare deroute i henholdsvis løvekulen og den gloende ovn vendt til endnu højere positioner, samtidig med at det blev en stor manifestation af Guds kraft.

Det er vigtigt at have kristne i verdslige stillinger, hvor de kan gøre en forskel til gavn for Guds Rige. Altså en *inklusiv integritet*.

Nikodemus var en mand, som forsøgte ved hjælp af sin politiske position at skabe retfærdighed som modvægt til det jødiske råds lynchstemning mod Jesus, og dronning Esters politiske spil for sit folks skyld er et andet vidnesbyrd. Jesu undervisning om den uretfærdige godsforvalter er et fremhævet eksempel på, hvordan en ellers moralsk tvivlsom karriere i handelsverdenen kan være nyttig, hvis den bruges for kirkens mission (Luk 16,9-13).

En moderne udgave af en inklusiv integreret livsstil er den engelske akademiker C.S. Lewis, som fik nåde til at bruge sin universitetskarriere som et stort vidnesbyrd om Guds indgreb i et ellers stærkt kritisk fagmiljø i Oxford. Selvom han mødte stor modstand, var han tro mod sit kald, og er

blevet et forbillede for mange i universitetsmiljøer verden over.

De fleste kristne vil være kaldet til at leve efter den inklusive model, og der synes også i dag at være stor anerkendelse af, at den enkeltes vidnesbyrd i hverdagslivet er den stærkeste form for evangelisation.

Men som de nævnte eksempler viser, er det hverken mageligt eller konfliktfrit at leve sådan, og faren for selvoptagethed og tilpasning af hensyn til magt og karriere er stor. Dette er også tilfældet på såkaldte "kristne arbejdspladser" hvor kamp om magt og position kan undertrykke Guds virkekraft. Det er der alt for mange kedelige eksempler på i kirke- og missionshistorien.

Han skal blive større, og jeg skal blive mindre

Vores del af verden er i en dyb åndelig krise i disse år. Det gælder både uden for og inden for kirken. Når vi ser på os selv og vores svagheder på jobbet og blandt vennerne, kan vi godt blive mismodige. Hvis vi samtidig oplever det kristne fællesskab tørt og svagt, kan det være fristende at give op og tilpasse sig mageligheden og fjernsynet.

Men her skal vi huske den kristnes fokus: *'Han skal blive større, og jeg skal blive mindre'* (Johs 3,30). Vi er skabt til lovprisning af

og fællesskab med Gud. Han har skabt os til at være kanaler for hans Ånds strøm i os, og han ønsker, at vi gennem ham skal være salt og lys i vores fordærvede kultur.

Det betyder, at det ikke er os i egen kraft, som skal gøre Gud stor, men give ham plads til at virke. Det gør vi ved at bruge tid sammen med ham i bøn og i bibellæsning – både alene og i fællesskab med andre – så vi får det rette perspektiv på livet; fokus væk fra os selv og hen på ham, som giver os kraft til at formå alt (Fil 4,4). Dermed kommer Guds Rige nær i vores hverdag.

Når jeg er svag, og mig så meget hindrer, så lad mig se, hvor kronen hisset tindrer, som mig engang din egen hånd skal fly! Så får jeg kraft og mod og lyst på ny. (Brorson 1735)

MISSION I EN FORFALDSTID

JUDAS' BREV LÆST MED UDBLIK TIL LM

AF JENS OLE CHRISTENSEN

Judas' brev hører næppe til ret mange kristnes yndlingslæsning. Jeg har heller ikke beskæftiget mig meget med dette korte brev, før en god ven gjorde mig opmærksom på brevets særlige vinkel. Han sagde: "Det handler om at drive mission i en åndelig forfaldstid."

I det lys fik det rigtig meget at sige mig. Om mit eget liv og om Luthersk Missions aktuelle situation.

Og jeg lagde hurtigt mærke til en stærk spænding i brevet: Spændingen mellem den tydelige og lidenskabelige Guds dom over forfaldet og udfordringen til menigheden om at være kærlighedens og barmhjertighedens redskab midt i forfaldet. Judas

finder åbenbart, at begge dele er nødvendige, for at menigheden kan fuldføre sin mission.

Denne spænding har jeg tidligere lagt mærke til et andet sted i NT, nemlig i sidste del af bjergprædikenen (Matt 7). Her er nogle af de stærkeste formaninger til at bedømme ånder (f.eks. 7,15ff) og turde sætte en grænse over for den åbenlyse foragt for evangeliet (7,6) koblet sammen med formaninger til at leve et ikke-fordømmende liv (7,1) og til i alle forhold at sætte sig i medmenneskets sted (7,12).

De temaer, som vores tids kirkelighed ofte hører som uforenelige modsætninger, holdes sammen: Bedøm lære og liv, sæt grænser over for forkastelsen af Guds ord og lev selv et ikke-fordømmende, næste-

kærligt liv ...

Samme dobbelthed lyser ud af Judas' brev.

Dommen over forfaldet

Domsordene findes ikke mindst i vers 3-16 og ligner unægtelig et portræt af folk og kirke i dag.

Det er ikke den dogmatiske vranglære, som falder mest i øjnene – selv om den også er der. Det er den etiske: Seksuelle synder (f.eks. v.7), grådighed og materiel egoisme (v.12) og – måske lidt overraskende – smigrende optræden (v.16).

Guds ords dom er lige så kraftig mod denne etiske vranglære (se f.eks. v 14), som mod dogmatisk vranglære (tænk f.eks. på Galaterbrevet).

Der kan være grund til at hæfte sig ved

Vigtigt; Den kristenhed, der i virkelyst holder op med selv at suge næring af evangeliet, bliver ubrugelig

dette i det nuværende kirkelige klima. Man kan nemlig bemærke, at en del kirkelige ledere – som er temmelig liberale i (seksual) etiske spørgsmål – er tilsvarende mere konservative i dogmatiske.

Den åbenlyse fornægtelse af opstandelsen og forsoningen er ikke på mode for tiden! Mens der for en generation siden var en tendens til, at hvis man gik til venstre teologisk, gjorde man det i alle spørgsmål, så vælger folk nu i højere grad at agere forskelligt i forskellige spørgsmål.

Dette kan friste til en fejlslutning: Vi er godt nok uenige om de mindre vigtige etiske spørgsmål, men enige om de vigtige centrale trosspørgsmål. Men Judas' brev fastholder: Etisk vranglære er vranglære!

Fire programpunkter

Den dom er judasbrevet tydelig omkring og kalder dermed menigheden til at følge tydeligheden. Så kunne man forvente, at brevet derefter ville fortsætte med at udfordre menigheden til militant kirkekamp og hård retorik.

Sært nok går Judas en anden vej i (v.20ff) Han leverer nemlig fire programpunkter for menigheden, hvoraf kun det fjerde – til dels – er konfronterende. Det er den barmhjertige kirkekamp, Judas udfordrer til, for også i

mødet med det store forfald i samfundet og i kirken er menighedens surdej kærlighed og barmhjertighed.

1. Opbyg jer selv på jeres hellige tro og bed i Helligånden (v.20)

Man kunne have forventet noget udadvendt og offensivt som det første. Enten i retning af kirkekamp eller i retning af offensiv mission. Men første udfordring handler om at give god plads til selv at spise af evangeliet i forkyndelse, bibelstudium, samtale – og i bøn.

Den kristenhed, der i virkelyst holder op med selv at suge næring af evangeliet, bliver ubrugelig. Samlivet med Gud går altid forud for tjenesten for ham.

Mellem linjerne står der: Lad jer ikke styre af fronten mod frafaldet, men – for nu at bruge en fodboldmetafor – spil jeres eget spil! Det er nemlig en kirkehistorisk erfaring, at lader vi os styre stærkt af fronten mod en bestemt modstander, kan det forskyde vores perspektiv. Ofte således, at vi selv kommer til at ligne modstanderen.

Balancen mellem det udadvendte og indadvendte har været et tilbagevendende tema i LM's historie. Og jeg deler den vurdering, at LM's hjemmearbejde er i fare for at blive for lukket om sig selv. Vi er ikke sat

i verden bare for – åndsegoistisk – at pleje vores egne åndelige interesser. Millioner af danskere tror stadig ikke på Jesus.

Men i den diskussion har Judas en påmindelse: Udadvendt aktivitet må ikke ske på den åndelige nærings bekostning.

Bønnens rolle i dette første punkt fortjener opmærksomhed. For vi står måske i fare for at blive et tale- og læseselskab.

Det kan forstås om det personlige bønsliv; men det handler tydeligvis primært om bønslivet i fællesskabet. Hele afsnittet er jo holdt i anden person flertal – fællesskabets form – ikke i første person ental.

Det er udtrykket "bede i Helligånden," der fortjener opmærksomhed. Det er en betydning til den Ånd, der beder i os. Romerbrevet 8,26ff tegner et både udfordrende og befriende billede af Gud (Helligånden), der beder til Gud (Faderen) i os. For Ånden ved, hvad vi har brug for; vi ved det ikke selv.

Hvordan dette præcis skal forstås, siges ikke. Måske understreger det, at Helligånden renser vores ufuldkomne bønner, uden om vores ord. De uudsigelige succe. Måske – og det er jeg tilbøjelig til at tro – er hovedsagen at sætte fokus på, at Ånden vejleder os i vores bøn til det, vi skal bede om.

Vi taler ofte om den dimension af bønnen, >

Påfaldende; Under et øredøvende etisk forfald er Judas mere optaget af, at menigheden bevares i evangeliet, end at den bevares i den gode etik

der handler om, at vi udøser vores hjerte for Gud og lader vores ønsker komme frem for ham. Det er fuldt bibelsk (f.eks. Fil 4,6). Men talen om Åndens virksomhed i bønner understreger, at Gud selv sætter emner på dagsordenen i vores bøn.

Judas' udtryksmåde stiller et provokerende spørgsmål til både vores individuelle og fælles bønsliv: Bliver der den stilhed, som giver Helligånden plads til at minde os om bedeemner?

2. Bevar jer selv i Guds kærlighed (v.21)

Igen kunne man have forventet en anden vinkel: Bevar jer selv fra den etiske vranglære. Og inden denne artikel mister balance, bør det nok også siges, at denne formaning findes i NT (f.eks. Ef 5,1ff). Men det er påfaldende, at under et øredøvende etisk forfald er Judas mere optaget af, at menigheden bevares i evangeliet, end at den bevares i den gode etik.

Lad evangeliet – nåden – være jeres identitet og kraft (Jf.2 Tim 2,1). Ikke moralen eller livsformen.

Under stort etisk forfald er det fristende at få sit selv billede som bibeltro kristen i sin anderledes etik. Også fordi det er det billede, det omkringliggende samfund har af

mennesker som os: "Det er dem, der siger nej til ..."

Dette er virkelig udfordrende: Der står om Jesus, at toldere og syndere flokkedes om ham (Luk 15,1). Det er vist ikke det, man plejer at sige om LM's forsamlinger ...

Og i øvrigt er det en pointe i teksten, at det er "Guds kærlighed" og "Kristi barmhjertighed", der er den store bevarende faktor. Ikke alle andre mulige gode ting, som kan nævnes: Det disciplinerede liv, den gode menighed, det daglige andagtsliv ...

Igen er det svært at betone en sådan pointe, uden at det får overbalance. De ovennævnte ting er virkelig resurser i det kristne liv, men kun så langt de peger på noget større: Guds kærlighed i Jesus Kristus.

3. Vær barmhjertige mod dem, der tvivler ... (v.22)

Det er ikke så ofte, at tvivlerne nævnes i NT. Men her nævnes de specifikt som mål for de kristnes barmhjertighed. Der er nogle mennesker, som kommer i klemme mellem vantroen og troen og mellem den kristne moral og tidens moral.

Man kan overveje, hvorfor tvivlerne netop nævnes i dette brev: Måske fordi tvivl er en hyppigere krise i åndelige forfaldstider. I de åndelige forfaldstider får tvivlen nemlig en

Selv i den skarpe afvisning og i menighedstugten, skal vi stadig vise barmhjertighed. Derfor: Referer dem ordentligt. Omtal dem med respekt. Giv et smil, et håndtryk, en hjælp ... For afvisningen af den falske lære må aldrig få karakter af personligt fjendskab.

Jens Ole Christensen, f. 1956

Cand.theol. 1984

Generalsekretær i LM

forbunds fælle i kirkens situation. Det kommer også til at gå hårdt for sig i den kirkelige debat i åndelige forfaldstider, og nogle lider under det. Måske fordi de i deres stille spind spørger: Har vi så indlysende ret i diskussionerne om homoseksualitet, kvindelige præster, frelse og fortabelse, vielse af fraskilte osv.?

Den hårde polemik skaber en "de, der ikke er for os, er imod os"-stemning, som den sårbare sjæl mærker. Og han – eller meget ofte hun – får ikke givet udtryk for sin tvivl, før den har vokset sig alt for stor.

Vis dem barmhjertighed, siger Judas. Det vil sige: Vær sammen med dem, gå ind i den respektfulde samtale med dem, giv dem lov til at være på vej, erkend din egen tvivl ...

Ikke for at tvivlen skal få magten; men fordi den netop ikke afvæbnes i fornægtelsen, men kun, når den ses i øjnene og adresseres.

4. Vær barmhjertige i jeres afvisning (v.23b)

Nu kommer den konfrontation, som nogen kunne have forestillet sig ville være hele artiklens pointe. Og som er en væsentlig pointe i brevet, for de skarpe domsord i vers 3-16 er ikke afløst her til sidst.

Men det virkelig påfaldende er, at også

her bliver barmhjertigheden nøgleordet. Selv i den skarpe afvisning – og i menighedstugten – bliver kirken aldrig færdig med barmhjertigheden.

Med andre ord: Sig nej til falsk forkyndelse og ubibelsk livsform. Bryd fast forkyndelses- og gudstjenestefællesskab med dem, der bryder med Guds ord. Det har i hele Skandinavien været bibeltro vækkelsesfolks linje i næsten hundrede år. Og kun sådan har vi kunne forsvare at forblive i folkekirker, der har rummet direkte brud med bibelsk lære og etik.

Ordene er skarpe: "... så I endog skyr den kjortel, der er plettet af deres syndige krop."

Hvor bogstaveligt eller billedligt det skal forstås, kan diskuteres. Man kan også diskutere, om den gruppe, der omtales, er dem, der har sneget sig ind i menigheden (v.4) eller blot nogle, der er påvirket af dem. Det er i alle tilfælde en formaning til, at bruddet med den falske lære og livsførelse får konkrete konsekvenser. Men behandl altid de falske forkyndere og de mennesker, der er faret vild, som det, de er: Guds elskede! For menighedstugten ophæver aldrig den gyldne regel (Matt 7,12) og næstekærligheden (Matt 22, 34ff).

Den holdning kan få mange små og store

udslag: Referer dem ordentligt. Omtal dem med respekt. Giv et smil, et håndtryk, en hjælp ... For afvisningen af den falske lære må aldrig få karakter af personligt fjendskab.

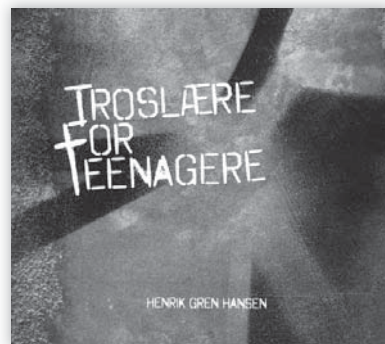
Barmhjertighed er i øvrigt noget, vi får – uden at have fortjent det. Den har i en paradoksalt positiv forstand noget uretfærdigt over sig.

LMU's landsleder Reidar Puggaard Poulsen stillede det helt gode spørgsmål i en drøftelse af dette: "Hvem viser omsorg for den skyldige part i en skilsmisse?" Den omsorg er barmhjertig, for den er ufortjent!

Dette fjerde punkt er det vanskeligste: Den barmhjertige afvisning. Og Judas siger ikke noget om, hvordan det skal gøres. Det overlades tydeligvis til menighedens skøn og situationsfornemmelse. Men dette fjerde punkt holder brevet to hovedtemaer sammen: Den skarpe dom (v.3.16) og den barmhjertige menighed (v. 20ff).

Om bogen; Den vil helt sikkert skabe eftertanke hos kristne teenagere

AF ANDERS KRONBORG

Troslære for teenagere

Henrik Gren Hansen
Lohse, 2013
153 sider, kr. 99,95

Troslære for teenagere er en lille "skævt" skrevet bog for teenagere.

Det er ikke en klassisk troslære, som begynder med den guddommelige åbenbaring og slutter med de sidste tider og Jesu genkomst. Så det er altså en helt anden bog – og har fra min synsvinkel en helt anden opgave og et andet mål – end for eksempel

Carl Fr. Wisløffs *Jeg ved på hvem jeg tror.*

Troslære for teenagere er en "læsebog" for teenagere. Med "læsebog" mener jeg, at det er en bog, der kan læses og i nogen grad vil blive læst af teenagere.

Bogen er teenagerens måske første mulighed for at læse og forholde sig til grundlæggende forhold i den kristne troslære. En vigtig mulighed, som i sig selv giver bogen kvalitet.

Troslære for teenagere er indholdsmæssigt rigtig god. Det er ingen tvivl om, at den evangelisk-lutherske troslære er formidlet klart gennem den bog. De grundlæggende spørgsmål omkring menneskets gudsforhold møder teenageren i øjenhøjde. Selvfølgelig er bogens egentlige kvalitet.

Bogen bevæger sig sprogligt og tanke-mæssigt på et niveau, der forholder sig til den klare målgruppe. Tegninger og tænkepauser i bogen vidner om bogens klare kvalitet og opgave – teenageren skal møde og forholde sig til Gud, Jesus og det at leve som kristen.

Den ultimative udfordring er at skrive en bog om noget seriøst (Gud, Jesus og livet som kristen) til en målgruppe, som meget sjældent læser seriøse bøger, medmindre de bliver tvunget til det.

Troslære for teenagere er en velskrevet

og let læst bog, som helt sikkert vil skabe eftertanke hos kristne teenagere, der læser den. Men jeg kommer i min læsning i tvivl om, hvordan målgruppen vil tage imod bogen: Vil bogen blive læst af mange teenagere?

Henrik Gren Hansen er en glimrende forfatter, og bogen vil teenageren noget. Fra min synsvinkel måtte bogen gerne være skrevet med teenageren endnu mere i tanke. "Den kristne teenager anno 2013" er en kompleks størrelse som målgruppe. Og det er ikke helt enkelt at komme på bølglængde med teenageren. Jeg kunne ønske, at forfatteren havde fingeren lidt mere på pulsen vedrørende teenagerens liv.

Min opfordring er: Giv *Troslære for teenagere* til en teenager, du kender. Vær med til at skabe situationen, hvor en teenager kan møde Jesus. Helligånden er klar til at arbejde!

NB: Den fås også som e-bog – til den halve pris.

Om bogen; Jeg vil beskrive den som en lille appetitvækker

AF MARGIT HØJGAARD JENSEN

Det kristne fællesskab

Dietrich Bonhoeffer
med introduktion ved Niels Nymann Eriksen
LogosMedia, 2013
72 sider, kr. 99,95

Det kristne fællesskab er en lille bog, der har to afsnit med hver sin forfatter. Første afsnit er Niels Nymann Eriksens introduktion til personen Dietrich Bonhoeffer og dennes baggrund for at skrive den oprindelige bog *Fællesskab*.

Andet afsnit er første kapitel af bogen *Fællesskab*, som Dietrich Bonhoeffer skrev i den periode, hvor Hitler overtog magten i Tyskland.

Det står klart, at Bonhoeffer opfatter det kristne fællesskab som en væsentlig del af en kristens liv. Det er en gave fra Gud, og allerede i dette korte uddrag får man et indtryk af, hvordan han forstår det kristne fællesskab.

Han betoner fællesskabets åndelige karakter – som et Kristusfællesskab – i modsætning til almenmenneskelige idealforestillinger om fællesskabet:

"Enhver menneskelig idealforestilling, der bringes med ind i det kristne fællesskab, er en hindring for det ægte fællesskab ... Den, der elsker sin drøm af et kristent fællesskab mere end det kristne fællesskab selv, han bliver den, der ødelægger ethvert kristent fællesskab ... Kristent broderskab er ikke et ideal, som vi først skal virkeliggøre, men det er en virkelighed, der i Jesus Kristus er skabt af Gud, og som vi har lov til at være

med i" (s.51-57).

Bonhoeffer underbygger sin opfattelse med en del bibelhenvisninger.

Det undrer mig, at forordet næsten fylder halvdelen af bogen, og at uddraget bare er en gengivelse af første kapitel af Bonhoeffer's oprindelige bog.

Indholdsbeskrivelsen på bagsiden af bogen kunne med fordel give en mere præcis beskrivelse af indholdet, og jeg savner en bedre markering det sted i bogen, hvor den går fra første til andet afsnit.

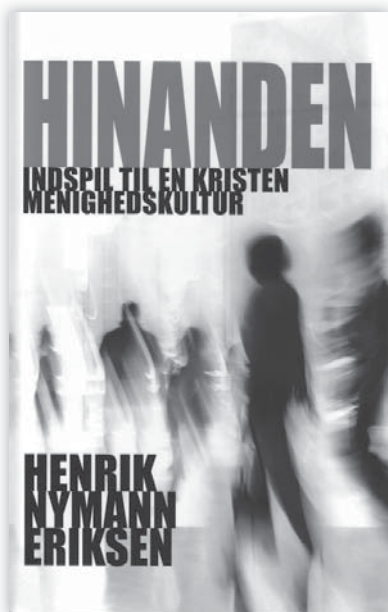
Det skal siges, at Niels Nymann Eriksen i sin introduktion til Dietrich Bonhoeffer giver en god orientering om baggrunden for, at Bonhoeffer skrev sin bog. Bogen er dermed både en kort biografi om Bonhoeffer og et lille indblik i hans syn på det kristne fællesskab.

Sproget er lidt tørt og koncentreret for en lægmand/-kvinde som mig, der ikke bruger så meget tid på at læse teologiske fortolkninger. Jeg vil beskrive den som en lille appetitvækker for en læser, der gerne vil læse lidt om betydningsfulde teologer eller andre, der har haft indflydelse på kristenlivet i deres egen samtid og eftertid.

I samme serie er der udgivet flere bøger i samme størrelses- og prisniveau; den ene også med relation til en tidligere udgivelse af Bonhoeffer, om Salmerne.

Om bogen; Den er udfordrende aktuel, når det drejer sig om den måde, vi taler til og om hinanden

AF OLE SOLGAARD

Hinanden

– Indspil til en kristen menighedskultur

Henrik Nymann Eriksen
Luthersk Missions Bibelskoles
Elevforening, 2012
94 sider, kr. 60,-

Henrik Nymann Eriksens nye bog er lille af omfang, men indholdet er stort og vægtigt.

Som undertitlen angiver, er der fokus på, hvordan vi omgås hinanden i den kristne menighed i ord og handling. Bogen tager udgangspunkt i Ny Testaments mere end 50 formaninger, hvor ordet *hinanden* indgår. Dermed er bogens ramme og begrænsning angivet.

Gennem 26 små afsnit gennemgås forskellige vinkler af formaningerne, f.eks. *vis hinanden agtelse, tilgiv hinanden og lyv ikke for hinanden*. Hvert afsnit indeholder både en tekstudlægning, en aktuel anvendelse og et spørgsmål til nærmere overvejelse.

Jeg tror, der er et stort behov for denne bog, fordi vi lever i en tid, hvor der er mange gnidninger og konflikter internt i vores kristne fællesskaber, og hvor vi let fristes til at svigte kærligheden til hinanden i optagethed af egne rettigheder og "rigtige meninger".

Bogen er drevet af en befriende og forpligtende tilgang til formaningerne, hvor der både er fokus på det, Jesus har gjort for os og på det, som vi konkret skal gøre for hinanden. Som forfatteren siger:

"Ligesom solen er den egentlige lyskilde, og månen kun er en begrænset refleksion af

solens lys uden at have lys i sig selv, sådan er det med Jesus og et kristent menneske. ... Den kristne menighedskultur er en Jesus-kultur, og hinanden-ordene hjælper os til at afspejle ham i vores indbyrdes relationer."

Henrik Nymann Eriksen formår i bogen både at involvere læseren i et grundigt bibelstudie og at udfordre til konkret omsorg, tilgivelse, gæstfrihed og alt, hvad vi ellers er forpligtet på i forhold til vores kristne brødre og søstre. Bibelteksten og hverdagen forbindes på en ægte og realistisk måde.

Ikke mindst er bogen udfordrende aktuel, når det drejer sig om den måde, vi taler til og om hinanden – og hvordan vi tænker om hinanden – når der er uenigheder f.eks. af teologisk art mellem os.

"At have ret i et bibelsk standpunkt giver ikke automatisk ret til at lægge fællesskabet i ruiner med bidske og opslidende ord. Pas på, siger apostlen, for det sker nemlig meget let – også blandt helhjertede bibeltro kristne i Danmark i begyndelsen af det 21. århundrede," skriver forfatteren.

Hermed en varm anbefaling af bogen, der er i kommission hos Forlagsgruppen Lohse.

Udgiver

Luthersk Mission
Industrivænget 40
3400 Hillerød

Efterfølgelse

Kristentro er ikke bare et livssyn eller en indre overbevisning – men også efterfølgelse.

Hvad indebærer det at efterfølge Jesus i 2013?

Hvilke omkostninger og privilegier kan det medføre?

Hvordan får vi en evangelisk tilgang til discipelskab – så det både er frisættende og forpligtende?

lm

LUTHERSK MISSION

budskabet

FORDYBELSE I BIBELSK OG LUTHERSK TRO

ANALYSE AF TIDENS STRØMNINGER

INSPIRATION TIL KRISTENT LIV OG MISSION